

36

Colectia POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ȘTEFAN TITA

Piticii
ÎN ȚARA lui GULIVER

EDITATA
DE REVISTA
**ȘTIINȚA
TEHNICĂ**

★★

ȘTEFAN TITA

PITICII ÎN ȚARA LUI GULIVER

(Urmare din numărul trecut)

Ideea era pe cit de simplă pe atît de ingenioasă. Nimeni n-ar fi bănuît existența lor în „coșnița lui Shelton“. Iar acesta, la fel de neștiutor, îi va scoate frumușel afară. Previziunile Gatinei se împliniră întocmai. Chemat urgent în apartament de Town Hill, Shelton își puse chipiul și-și potrivi tașca pe șold.

— Spune-mi, nu i-ai văzut pe pitici? răcni Town Hill.

— Nu... unde să-i văd, excelență? bițgui Shelton, nepricipind despre ce-i vorba.

Pe un ton din ce în ce mai ridicat, îi aduse la cunoștință despre fuga Gatinei și a lui Beloger, fugă de care-l făcea direct răs-punzător.

Alarmat, Shelton îl însoți pe Town Hill la Ministerul Afacerilor Interne. Și astfel cei doi evadați fură scoși din imobil.

— 3 —

Cititorul își amintește, desigur, frumoasele basme populare în care un erou nu mai mare decît piticii noștri și botezat fie Pricindul, fie Degeșel, ascuns în urechea căpcăunului, îi joacă acestuia unele renghiuri. Cu toată dirza împotrivire a lui Beloger, firea poznașă a Gatinei îi dădu ghes să procedeze întocmai ca eroul basmelor populare.

În cabina elicopterului care-i purta spre Ministerul Afacerilor Interne, tocmai cînd Town Hill îl asigura pe Robert Morisson de succesul cercetărilor ce se vor întreprinde pentru regăsirea piticilor și invoca autoritar mărturia lui Shelton, prezent în cabină, se auzi întii un ris ușurel și apoi un glas subțirel...

— Prea vă laudați, excelență...

Town Hill, crezînd că Shelton este autorul acestei necuviințe, se întoarse furios spre subaltern și-l trase de fireturile albastre, încercînd să-l zgîlție.

— Cum îți permiți?

— Excelență... eu... eu... n-am spus nimic, se scuză Shelton. Vă dau cuvîntul meu de ofițer că nici n-am deschis gura.

Dar nu trecu nici un minut și din nou se auzi același glas. Tocmai cînd Town Hill, abia liniștit, își expunea planul de acțiune, glasul cel subțire comentă:

— Nu face nici două parale. Mai bine v-ați ține de călărie, excelență...

Ministrul de Interne nu mai avu putere să se stăpânească. Cu gura deschisă se repezi ca o panteră la Shelton, țintind un obiectiv precis: nasul!

Pesemne însă că „providența“ îl investise pe Robert Morisson cu misiunea de a fi apărătorul nasurilor atacate. Nu! Pe bătrînul financiar nu-l înșelase auzul! El identifică glasul Gatinei. Fericit, îi răcni și de data aceasta lui Town Hill, în ureche:

— Stai, nenorocitul, nu te ține de fleacuri! Hai mai bine să căutăm. A fost glasul Gatinei. Și dacă a vorbit, înseamnă că-i pe aici pe undeva.

Începu atunci o furibundă cercetare a cabinei elicopterului. Înghețași de spaimă, Gatina și Beloger își țineau respirația. Bătrînul vulpoi cu simțurile lui ascuțite ar fi putut să le adulmece urma. Dar spre norocul lor, elicopterul ateriza tocmai atunci pe acoperișul Ministerului de Interne. Și în vreme ce Shelton se depărta să execute diferite ordine, bineînțeles cu tașca pe sold, Morisson înnebunit, cu ochii injectați și ieșiți din orbite, transpirat, continua să răscolească cabina și să șoptească șuierat:

— Aici trebuie să fie... I-am auzit glasul cu urechile mele...

— 4 —

Problema care se punea acum pentru Gatina și Beloger era de a ieși din tașcă și de a se fofila neobservați. Prilejul de a ieși din ascunzătoarea lor nu se ivi decît seara tirziu, cînd colonelul ajunsese acasă.

Pină atunci însă trecură prin nenumărate emoții. Shelton avea obiceiul de a se înfrupta cu lăcomie din bunătățile pe care mistress Mabel Shelton i le punea în tașcă. Era un mincău fără pereche și nici o mîncare nu i se părea mai gustoasă ca acelea preparate de minuțele adoratei sale soții. Spre deosebire de Napoleon Bonaparte, care declarase filozofic că orice soldat poartă în ranjîă bastonul de mareșal, Shelton era de părere ca orice soldat să poarte în tașcă gustările preferate.

Numai datorită faptului că în ziua aceea era extrem de tulburat și de ocupat, gustările au rămas neatînse în tașcă. În cîteva rinduri fusese ispitit să-și potolească foamea, dar norocul veghea, pare-se, asupra celor doi pitici. Cînd să-și scoată pateurile, fusese chemat, ba de Town Hill, ba de viconte Rap, ba de Morisson. Town Hill îl încarcase cu tot felul de dispoziții. Astfel, acum în tașcă se aflau nu numai piticii evadați, dar chiar deasupra capului lor se mai găsea ordinul confidențial cu măsuri pentru prinderea lor neîntirziată...

Seara, Shelton sosi acasă, obosit. Cum îl zări, mistress Mabel își dădu seama că e frămîntat de griji.

— Spune-mi, Robi, ce-i cu tine? Ai supărări?

Shelton șovăi. Nu știa ce să facă. Porunca lui Town Hill era categorică: nimeni nu trebuia să afle despre evadarea piticilor. Așa se face că, după ce nevastă-sa își dădu cuvîntul de onoare că nu va povesti nimănui cele aflate, Shelton scoase din tașcă ordinul confidențial și i-l puse sub ochi. Tașca rămase deschisă. Deodată zbirnii televizorul. În timp ce mistress Mabel citea cu nesaț, bucurîndu-se că avea ce istorisi prietenelor, Shelton ridică receptorul.

Conversația nu dură decît o frîntură de minut. Dar și atît a fost suficient ca evadații să iasă din ascunzătoare, spre a se virî grabnic în alta. Pînă la urmă, salvatoarea lor a fost mult adorata mistress Mabel Shelton. În minunatele pene de struț ale pălăriei cu care avea obiceiul să se împodobească atunci cînd, însoțită de două ordonante și purtată de o splendidă limuzină, mergea în piață, mistress Shelton ducea fără să știe și pe evadați.

CAPITOLUL VII

— 1 —

Olivier era un țaran bogat care venea în fiecare săptămînă să-și desfacă produsele la vestitul tirg de zarzavaturi, brinzeturi și carne al Metropolei. Deși e posesor al unor întinse grădini de verdeturi, care-i aduceau considerabile venituri, el se văita că abia are cu ce să-și ducă zilele.

Fire hapsină, umbla răpănos îmbrăcat și-și împingea singur, cale de zeci de kilometri, căruciorul în care se înălța o falnică piramidă de varză, conopidă și spanac. Avînd produse de bună calitate, Olivier se bucura de o clientelă aleasă și foarte arareori se întimpla să nu-și vîndă toată marfa. Totuși erau și unele zile cînd se mai întorcea cu două, trei verze înapoi.

Într-o asemenea zi, cînd se pregătea să-și curețe căruciorul de resturile nevîndute, se petrecu următoarea întimplare:

O foaie mare de varză începu să se plimbe singură pe platforma căruciorului. La început i se păru că visează. Își trase un pumn sub bărbie, își smulse părul și căscă ochii mari. Dar nu visa. Foaia de varză se plimba în cărucior. Atunci, cuprins de spaimă, se ascunse în magazie, închinîndu-se și bolborosînd:

— Diavolul... Diavolul...

Cu sufletul la gură, aștepta să audă glasul de tunet al diavolului, poruncindu-i să-l urmeze în infern. Dar, în locul acestui glas puternic, auzi două firicele de voci îndemnîndu-se:

— Hai jos!

— Să ne ascundem în grădină!

Luîndu-și inima în dinți și privind pe fereastra magaziei, în locul lui Scaraoschi, zări două făpturi mititele, ieșite de sub foaia de varză.

Cititorul a ghicit, desigur — erau Gatina și Beloger.

Nu e greu de bănuît nici cum au ajuns acolo. Ei își făcuseră socoteala că de vor rămîne în capitală, mai devreme ori mai tîrziu, copiii lui Shelton tot le-ar fi iscodit ascunzătorile. Cel mai cumințe era, așadar, să plece pe undeva la țară.

Venîndu-și în fire, Olivier se apropie de cărucior și începu să țipe:

— Ce e cu voi acolo?

— Văzîndu-se descoperiți, Gatina începu să bolborosească:

— Spune, jupine... n-ai vrea... n-ai nevoie de argați?

— Ia te uită cine vrea să se angajeze ca argat? bufni în ris Olivier, cit era el de hapsin. Dar ce știți și, mai ales, ce sînteți voi în stare să faceți?

— De toate, răspuse repede Gatina. Uite, în grădină ți-am putea fi de mult folos.

— Și cum așa ?

— Foarte bine. Oricine, ca să plivească straturile, trebuie să se aplece de nu știu cite ori și pierde vremea. Pe cînd noi nu avem nevoie de așa ceva. La noi merge totul mai repede.

Socoteala asta îi plăcu lui Olivier. Dar el își mai făcu încă o altă socoteală : că mîncarea celor doi pitici îl va costa mai puțin chiar decît uleiul cu care-și ungea vechea lui mașină de plivit. Așa că îi angajă pe loc, nu însă înainte de a le pune întrebarea :

— Nu care cumva sînteți voi piticii pe care i-a adus Guliver din Liliputania ?

Cu toată tîgada Gatinei și a lui Beloger, roșeața care le acoperi chipul și stînjeneala care-i cuprinse deodată dovedeau că nu se înșelase.

Dar lui puțin îi păsa. Și chiar dacă ar fi ei, ce-i cu asta ?

Lui să-i muncească și să mîncească puțin, atîta cerea de la ei. Și astfel cei doi pitici își începură viața de argați în gospodăria lui Olivier.

— 2 —

Grea și amară era viața celor doi pitici. Ei munceau din zori și pînă noaptea tîrziu. Și asta n-ar fi fost încă nimic. Le plăcea să muncească. Dar firea hapsînă a lui Olivier îi lăsa aproape întotdeauna flămînzi.

Și ca un făcut ! Licoarea preparată de Batle continua să-și facă efectul. Iar acest efect se concretiza pe de o parte în creșterea cu alți cîțiva milimetri, iar pe de altă parte, într-o nemaipomenită poftă de mîncare.

În acest rîstimp, Olivier aflase de la precupeții care veneau în fiecare săptămînă la vestitul tîrg al capitalei că poliția e în căutarea celor doi pitici. Pasămite, cu toate măsurile luate de guvern, ca nu cumva să se afle despre evadarea lor, zvonul, ca fumul, își făcuse drumul lui și se și răzlețise.

A fost suficient ca mistress Mabel Shelton să cunoască motivele necazurilor soțului ei, ca în curînd să le afle și prietenii, precum și prietenii prietenilor, bineînțeles pe cuvînt de onoare că nu vor spune mai departe. Iar precupeții cum să nu afle ? Ei serveau doar cea mai aleasă clientelă, care simțea o adevărată desfătare să-și calce cuvîntul.

Să fim însă obiectivi și să nu aruncăm întreaga vină pe seama adoratei soții a colonelului Shelton și a prietenilor ei. Cum să se păstreze o absolută discreție, cînd mii și mii de polițiști și jandarmi băteau drumurile și răscoleau pînă și cele mai infundate cătune din numeroasele comitate ale țării lui Guliver, spre a găsi piticii evadați ? Așa se făcu că lui Olivier începu să-i cam fie teamă. Îi era teamă ca nu cumva să-l denunțe vreun vecin că e gazdă de fugari și să se mai pomenească cu cine știe ce belea.

Nu s-ar fi despărțit cu inima ușoară de ei. Erau economicoși și dădeau randament. Nici de ținut însă nu mai voia să-i țină. A, să se fi acordat o recompensă cit de mică pentru găsirea piticilor, treaba ar fi fost simplă, și Olivier n-ar fi avut nici un fel de

frământare sufletească. S-ar fi înfățișat cu ei într-o batistă la primul post de jandarmi; poftim pitici, dați banii... și gata povestea.

Dar, potrivit instrucțiunilor primite, nimeni nu trebuia să afle ceea ce știa toată lumea, iar prin urmare, nefiind vorba de vreo recompensă, lui Olivier i se întâmpla pentru prima oară în viață să fie bintuit de o furtună srfletească.

În cele din urmă se hotări să se descotorosească de ei. Mai ales că într-o zi Mary Shirley, o precupeață, supranumită „Rața“, fiindcă umbla aidoma de rațele pe care le purta în coș, și care-i purta pică fiindcă n-o luase de nevastă, îl întrebă rinjind:

— N-ai vrea să-mi împrumuți și mie mașina dumitale de plivit?

N-am putea preciza dacă „Rața“ făcuse cumva vreo aluzie la Gatina și Beloger ori avea realmente nevoie de mașină. Dar a fost de ajuns să pună o asemenea întrebare ca liniștea lui Olivier să fie urzicită. În aceeași clipă luă hotărîrea să scape de pitici. Bine, să scape, dar cum? La început se gîndi să-i inece. Vezi însă că nu se îndura. Nu se îndura să-i piardă așa, pe gratis.

— 3 —

Un circ ambulant, în mod pompos denumit „Luxus“, își făcuse sălaș într-o comună mai răsărită din imediata vecinătate a satului în care viețuia Olivier. Aflînd despre popasul cercului în comuna învecinată, acesta nu mai stătu mult pe gînduri. Chemă pe Gatina și Beloger, îi legă zdравăn de picioare ca pe niște pui de găină, ca nu cumva să-i fugă din buzunar, și porni cu ei la drum. Proprietarul cercului era un fost atlet, Jaques King, care apărea în arenă sub numele de don Giacomo.

În raporturile sale cu nefericirii saltimbanci, don Giacomo nu se dovedise cu nimic mai pejos decît Olivier în raporturile cu Gatina și Beloger. Exercita o adevărată tiranie față de sărmanii salariați, pe care numai foamea îi obliga să-i suporte grosolăniile. O singură mare pasiune avea don Giacomo: pe Fedora. Pentru Fedora lui adorată ar fi făcut orice jertfe.

Numele acesta gingaș, Fedora, ar putea să deruteze pe cititor. Nu, nu-i vorba de nici o fermecătoare călăreață care zăpăcise mințile lui don Giacomo, după cum se întîmplă de obicei în romanele despre circuri și circari. Fedora era o leoaică bătrînă, pe care fostul atlet o iubea ca pe un copil al lui. Nu știa ce să mai facă pentru a o vedea pe Fedora mai puțin morocănoasă.

Cînd Olivier îi propuse spre vînzare pe Gatina și Beloger, privirile lui don Giacomo scinteară de bucurie. Mda, îi va face Fedorei o surpriză plăcută. Îi va oferi doi parteneri pentru numărul ei de dresaj. Doi parteneri care să facă acrobații pe spina-rea și chiar în gura ei larg deschisă. Doi parteneri care să uimească publicul și să aducă bani mulți la casă. Fără multă tocmeală îi cumpără de la Olivier și-i dădu pe seama lui Bimbo.

Bimbo era omul care primește palmele, adică un biet clown pămuit de don Giacomo nu numai în timpul spectacolului, ca să ridă spectatorii. Îl pămuia ori de cite ori era prost dispus și simțea absolută nevoie de un țap ispășitor. Cele mai multe palme le încasa însă din pricina Fedorei, ceea ce îndreptățea în totul cumplita ură pe care Bimbo o nutrea față de bătrîna leoaică.

Cind află motivul pentru care fuseseră cumpărați Gatina și Beloger, pentru prima dată în viața lui de sclav al lui don Giacomo, revolta care-i clocotea în suflet luă o formă concretă.

— Dar asta nu se poate, îi strigă el lui don Giacomo în față. Nu-i puteți da ca parteneri leoaicei. I-ar putea sfișia. Sint doar și ei oameni, ca mine și ca dumneata...

— Ce, ce-ai spus? se răsti don Giacomo.

Și o avalanșă de palme și pumni se rostogoli peste căpățina nefericitului Bimbo, curmind astfel orice manifestare de revoltă.

Imprejurarea aceasta îl apropie nespus de mult de piticii pe care îi avea în seamă. Intre ei se împleti o trainică prietenie.

Bimbo căpătase însărcinarea nu numai să-i hrănească și să-i îngrijească, dar să-i și pregătească pentru numărul acrobatic și de echilibristică în gura Fedorei. Lucrul în sine nu ar fi fost greu, mai ales că piticii dovediseră unele aptitudini în direcția aceasta. Dar Fedora era arțăgoasă. Cu puțin timp înainte de intrarea celor doi pitici în circ, sfișiasse brațul unui biet saltimbanc, care, tot ca și ei, urmind să uimească publicul la porunca lui don Giacomo, îl vira în gură. Față de Gatina și Beloger leoaica manifestase de la început oarecare antipatie. Miriia și-și agita coada ori de câte ori îi vedea. Cind începură exercițiile acrobatice pe spinarea și îndeosebi în gura ei larg deschisă, deveni extrem de nervoasă, astfel că viața celor doi pitici era grav primejduită.

Apoi mai intervenise încă un factor care îngreuna lucrul cu Fedora. Piticii continuau să crească. Produsul lui Batle își continua efectele. Din păcate, creșterea lor nu era egală. În timp ce Gatina se înălțase cu cîțiva centimetri, creșterea lui Beloger abia dacă putea fi observată. Această deosebire de statură nu numai că împiedica omogenitatea mișcărilor în exercițiile acrobatice, dar pentru prima oară strecurase în minunatul angrenaj al roțițelor lor suflatești un grăunte de praf.

Gatina își păstrase prospețimea inimii, ba devenise chiar mai vioaie și mai exuberantă. Beloger însă avea complexe de inferioritate, care se manifestau fie prin tăceri profunde și mohorîte, fie prin ieșiri zgomotoase și nepotrivite, pe care el, primul le regreta.

De la o vreme liniștea începu să-i fie ronțăită de un sentiment necunoscut, un sentiment care i-a inspirat marelui Shakespeare binecunoscuta tragedie „Othello”. Da, Beloger ajunsese un soț gelos și nu o dată îi reproșase Gatinei că îi zimbește prea tandru lui Bimbo. Cind însă Gatina îi demonstra netemeinicia acuzațiilor lui, Beloger se simțea rușinat și nefericit.

În seara debutului, în circ venise, printre alți spectatori, și șeful postului de jandarmi din comună, un anume Walter Fritzley, care tocmai raportase la centru că-i fusese semnalată prezența în comună a doi pitici. Evoluarea grațioasă a Gatinei și salturile îndrăznețe ale lui Beloger îl făcu dintr-o dată deosebit de atent. Numai decît scoase din buzunar instrucțiunile primite și fotografia celor doi evadați. Nu mai încăpea nici o îndoială. Ei erau!

A trebuit ca don Giacomo să-i verse suma obținută din vinzarea biletelor pe întreaga săptămână și să-i mai dăruiască și un splendid șal spaniol pentru miss Fritzley spre a-l convinge pe destoinicul șef de post că se înșelase. Primejdia însă pîndea la ușă și amenința ca Fedora să rămînă fără parteneri. De aceea,

chiar a doua zi, don Giacomo își ridică cortul, și circuitul își re-
ncepu rătăcirea prin ținuturi socotite mai ferite de amenințări.
Ei nimeriră într-o comună din apropierea portului maritim Wor-
cester. Dar nici aici nu avură parte de un popas liniștit. Intregul
ținut era în fierbere. În curând urma să plece spre Lilliputania
flota condusă de Guliver.

Cum, va exclama cititorul, a capitulat oare Guliver? La aceasta
s-a mărginit tăria sufletească a vestitului navigator? Povestitorul
îl roagă pe cititor să nu facă nici o apreciere asupra calităților
morale ale lui Guliver până nu va citi capitolul ce urmează.

CAPITOLUL VIII

— 1 —

Mecanismul operațiilor de bursă este deosebit de gingaș și
în această privință poate fi asemuit cu cele mai fine și mai sensi-
bile cîntare farmaceutice, care își pierd echilibrul chiar la mîngiie-
rea unei adieri. Cunoșcînd îndeaproape acest mecanism, Robert Mor-
risson a putut lansa cu un uluitor succes acțiunile societății „Gu-
liver and Comp“.

Dar tocmai cunoașterea minuțioasă a mecanismului bursei, îi
dădea certitudinea că dispariția din circulație întii a lui Guliver
și pe urmă a micilor săi prieteni însemna o inevitabilă catastrofă.

Miile de acționari care își băgaseră măruntelile lor economii în
achiziția acțiunilor societății prezidate de Robert Morisson aștep-
tau cu nerăbdare expediția în Lilliputania.

Expediția, însă, din motivele pe care le-am arătat în capitolele
anterioare, nu putea să mai aibă loc. Fără îndoială, dacă masa
acționarilor ar fi știut, catastrofa ar fi fost iminentă. În mai puțin
de douăzeci și patru de ore, toți posesorii ar fi căutat să se desco-
torească la orice curs de acțiunile „Guliver and Comp“. Trebuia
deci menținută neapărat iluzia viitoarelor explorări în ținutul ca
de poveste al Lilliputaniei. Dar dispariția Gătinei și a lui Beloger
îngreunase peste măsură menținerea acestei iluzii. Lumea nu-i mai
vedea și întreba nedumerită ce se întîmplase cu ei.

Pe de altă parte, după cum am mai arătat, cu toate severele
dispoziții strict confidențiale, tot felul de zvonuri își făceau drum
și era cu neputință ca avalanșa aceasta de povești, în fond adevă-
rate, să nu influențeze bursa.

Robert Morisson își recăpătase calmul și știa să manevreze
cu abilitate mecanismul operațiilor și să preîntîmpine surprizele.

Dar fiecare lovitură, fiecare mișcare, era pîndită de conducă-
torii trustului advers, care-i pregăteau contralovituri.

Situația era, în general, foarte critică. Nori grei se adunau
amenințători peste imperiu, peste coroană, peste guvern. Mișcarea
așa-numită subversivă, adică ofensiva celor care luptau pentru fi-
reștile lor drepturi, luase de asemenea proporții îngrijorătoare.

O uriașă grevă a marinarilor încremenise pentru o bună bucată
de vreme flota în porturi și numai foarte anevoie s-a putut relua
traficul maritim.

La sfînta mînăstire, printre sfioasele călugărițe care se stră-
duiau să-i îndulcească clipele surghiunului, Town Hill era în curent

cu tot ce se petrece în afară și se lăuda că doar el e în măsură să refacă zdrențuitul prestigiu al imperiului.

Dar Town Hill nu se mărgini, numai la simple declarații autoelogioase față de slujitoarele domnului. El porni la acțiune.

Intocmi un scurt memoriu, care prin intermediul prea smeritei Ursula, stăreța mănăstirii, ajunse sub ochii lui Robert Morisson.

Bătrînul financiar nu era omul răzbunărilor eterne. Găsind că memoriul cuprinde elemente salvatoare, uză de toată gama șiretnei sale și-l convinse pe lordul Westinghouse de necesitatea readucerii lui Town Hill în guvern.

Astfel, un scurt comunicat vesti opiniei publice cum că interimatul lui sir William la Ministerul Afacerilor Interne lua sfîrșit, intrucît baronetul de Town Hill se afla pe deplin restabilit.

— 2 —

Ce cuprindea scurtul memoriu trimis de Town Hill lui Robert Morisson? El cuprindea promisiunea de a face ca „Magnifica expediție”, cum era numită flota pregătită pentru Liliputania, să plece neîntîrziat spre țintă, avînd pe Guliver comandant.

Robert Morisson citind această promisiune își spuse că Town Hill a început probabil să aibă unele halucinații din pricina mirosului de tămîie din sfîntul locaș care-l găzduia.

Cînd însă, la stăruințele prea smeritei Ursula, el plecă în aceeași noapte la mănăstire să asculte din gura lui Town Hill ceea ce acesta nu așternuse pe hîrtie, își schimbă părerea.

În adevăr, Town Hill găsisse o soluție. Nu de a convinge pe Guliver să renunțe la poziția lui și de a accepta conducerea „Magnificei expediții”. Nici de a-l convinge pe Allridge să-și pună în funcțiune „cogitofonul”.

Town Hill găsisse o soluție de a salva aparențele, de a menține iluzia „realității în fața miilor de acționari.

Soluția era atît de simplă, aproape naiv de simplă, încît sir William, care-și făcuse în ultima vreme o părere excepțional de bună despre propria lui inteligență, spumega de furie că nu o găsisse el. Să vedem care era.

Oamenii au început să șoptească pe la colțuri de stradă că societatea „Guliver and Comp” nu-i decît o vastă escrocherie. Că Guliver nici nu există ori, dacă există, zace undeva întemnițat, împreună cu prietenii lui, piticii. Ei bine, guvernul va dovedi contrarul. Cum? Făcînd apel la iscusința doctorului Kumberly.

Doctorul Kumberly era un fel de Copelius modern, adică se îndeletnicea cu confecționarea păpușilor. Iscusința lui Kumberly era atît de mare, încît numai anevoie se putea deosebi un manechin alcătuit de el din material plastic de o vietate omenească. Lucrînd pe lîngă un savant autentic, aflat, firește, pe Insula Florilor, dibuise meșteșugul să manevreze aceste păpuși de la distanță și să le imprime mișcări de o extraordinară naturalețe. Văzîndu-le gesticulînd, plimbîndu-se, ori stînd alene, picior peste picior, cu ținuta între buze, ai fi putut jura că-s oameni adevărați. Așa cum învățase de la fostul său maestru de pe Insula Florilor, cu ajutorul mecanismelor electronice izbutise chiar să le atribuie puțința de a da răspunsuri precise la numeroase întrebări.

Town Hill posedea citeva păpuși confecționate de doctorul Kumberly și-l pasiona, în afară de călărie și băutură, compania acestor roboți. De altfel, înalta protecție a baronetului îl scăpase pe Kumberly de la multe neajunsuri. Fiind specialist în imitarea perfectă a oricărui model, iscusitul doctor se exercitase într-o vreme și cu imitarea biletelor de bancă. Afacerea fiind descoperită, fără îndoială că doctorul Kumberly și-ar fi sfârșit zilele undeva într-o temniță umedă și întunecoasă, înfîlțată pompos „Institut de reeducare”. Din fericire, protecția lui Town Hill a acționat la timp.

Așadar, dacă Kumberly exista și era cel mai abil plăsmuitor de păpuși, dacă el era peste măsură de îndatorat salvatorului său Town Hill, de ce dar acesta nu i-ar putea cere confecționarea cu toată discreția a unui robot care să aibă întocmai înfățișarea lui Gulliver? O dată confecționat va putea fi purtat în lume, va fi văzut prin televiziune, va lua cuvîntul la diferite mitinguri și, în sfîrșit, i se va încredința comanda flotei ce urma să pornească în Liliputania.

Bine, bine, ne-ar putea obiecta cititorul, mă rog, să admitem că dezvoltarea tehnică ar ști să creeze într-o zi un asemenea robot care să dea iluzia nealterată a autenticității, și rolul dumitale de urzitor de povești fantastice e tocmai să ne arăți aceasta. Totuși nu pot crede că doctorul Kumberly ar fi fost în măsură să plăsmuiască o imitație atât de perfectă a lui Gulliver, încît robotul să posede pînă și gîndurile acestuia și deci să cunoască și drumul spre Liliputania? La această judicioasă observație răspundem că planul alcătuit de Town Hill și desăvîrșit de bătrînul vulpoi Robert Morisson nici nu prevedea ancorarea flotei în Liliputania. Nu, ei voiau ca, în cadrul unei impresionante solemnități, vapoarele să părăsească portul Worchester, pornind cu maximum de viteză pe coama înspumată a valurilor... Dar.. la destinație nu trebuia să ajungă.

Undeva în larg, se vor ciocni de o forță necunoscută, să zicem un baraj de mine nedetectabile ori altceva în același gen și atunci „Magnifica expediție” va suferi amarul destin al „Invincibilei armada”, flota regelui Spaniei, Filip al II-lea, adică va fi înghițită de ape cu echipaj cu tot.

Cine-ar fi putut prevedea un asemenea deznodămînt? Nimeni! În condițiile acestea, cine ar mai fi cutezat să arunce piatra asupra guvernului Westinghouse? Desigur, nimeni! Ehe și dacă ar fi fost de stabilit răspunderi în această tristă și neprevăzută întorsătură, atunci s-ar vedea că ele trebuie căutate altundeva, în rîndul elementelor așa-numite subversive, împotriva cărora se cuvenea dezlănțuită o necruțătoare ofensivă.

— 3 —

La ceremonia din portul Worchester participă însăși suverana, însoțită de prințul consort și de viconteles Rap.

Cu prilejul acestei expediții urmau să fie lansate și citeva vase noi, fabricate în șantierele navale „Perfection”, aparținînd, firește, trustului „Morisson and Morisson”.

Mii și mii de oameni se înghesuiau spre chei să asiste la ceremonia tăierii panglicii și la ridicarea ancorelor. În gloata aceasta

imensă și deloc veselă, ci mai degrabă morocănoasă și amenințătoare, se afla și un prăpădit de cetățean. El lupta cu coatele din răspuțeri să-și facă loc. Și nu atât pentru el, cât pentru insoțitorii lui, care, ațmînteri, ar fi fost călcați în picioare. Era Bimbo, clovnul cercului „Luxus“, iar cei care îl însoțeau, Gatina și Beloger. De mult puseseră la cale această nouă evadare. Rămînerea mai departe la circ, *continuarea numărului senzațional de acrobație în gura leoaicei*, făceau ca viața piticilor să ațirne de un fir de păr. Statura, trupul lor plinuț ar fi putut să trezească foarte ușor admirabilele porniri de junglă ale Fedorei. Dacă n-ar fi săturat-o pe deplin, în orice caz i-ar fi prilejuit un aperitiv delicios... De aceea, dimpreună cu Bimbo, hotărîră să fugă.

Guliver era acum comandantul expediției. Gatina și Beloger erau încredințați că împreună cu Bimbo vor izbuti să ajungă pînă la el. La drept vorbind, însă, pentru cei doi pitici rămînea o mare taină schimbarea atitudinii lui Guliver. Nu înțelegeau ce s-a petrecut cu el, cum de a primit ceea ce respinsese. Totuși, dragostea lor față de el și încrederea fără hotar în cinstea lui îl puneau mai presus de orice înjositoare bănuială. Dacă Guliver a primit comanda flolei, a chibzuit pesemne că așa se cuvine. Dar în sufletul lor stăruia și altă umbră. Ei cunoșteau prea bine și pe membrii guvernului Westinghouse și pe bătrînul financiar Robert Morisson ca să nu se gîndească și la vreun eventual șiretlic din partea acestora. Trebuia să se încredințeze cu propriile lor simțuri că Guliver trăiește și că în adevăr el se găsește în fruntea „Magnificei expediții“. De aceea se aflau acum la ceremonie.

Fuga din cortul peticit al cercului „Luxus“ se petrecuse noaptea, tîrziu, în ajunul unui mare eveniment: ziua de naștere a Fedorei.

Don Giacomo își pregătise un butoiăș cu rachiu pentru sărbătorirea acestui eveniment și își rezervase desfătarea unei prelungite libații. Potrivit tradiției, libația începea din clipa aducerii butoiășului în vagonul directorial, adică cu cîteva zile înainte.

Numai datorită respectării acestei tradiții, Bimbo și cei doi pitici s-au putut strecura afară din cort, fără ca don Giacomo să prindă de veste. A doua zi, cînd i s-a adus la cunoștință dispariția celor trei, fostul atlet a fost pătruns de o imensă deznadejde. Se destrămase cel mai senzațional număr al cercului. Dar nu mai putea face nimic. În clipa cînd don Giacomo, cu ochii înroșiți de băutură și de plîns, cerea sughițînd iertare bătrînei leoaice că a rămas fără parteneri, Gatina și Beloger, cocoțați pe umerii lui Bimbo, urmăreau cu înfrigurare ceremonia din portul Worcester. Nu, *cititorule*, nu trebuie să ai emoții. Nimeni nu i-ar fi putut identifica. Mulțimea care se îndrepta spre port era morocănoasă și cu pumnii încheștați. Și apoi, precum am spus, nu mai aveau aproape nimic din înfățișarea unor lîliputani. Cum Beloger se purta acum ras, arătau ca doi copii.

De aceea ședeau fără grijă pe umerii lui Bimbo, așteptînd cu nerăbdare să-și revadă vechiul și dragul lor prieten, pe Guliver.

Iar cînd păpușa, măiestrit lucrată, care-l înfățișa pe Guliver, a apărut pe puntea vasului amiral să salute mulțimea, ei au tresărit emoționați și au exclamat într-un glas:

— El e! Trebuie s-ajungem neapărat la Guliver!

„Magnifica expediție” era alcătuită din 43 vase de diferite tonaje și cu diferite funcții sintetizate în denumirile respective: crucișătoare, torpiloare, submarine, portavioane etc. În frunte se afla vasul amiral „Excelence”. Pe puntea vasului amiral se plimba, cu miinile la spate, comandantul suprem, adică așa-numitul Guliver, manevrat de la distanță de doctorul Kumberly.

Iar alături, cine credeți că se găsea în calitate de comandant suprem adjunct? Johnson! Da, da, chiar vechea noastră cunoștință, căpitanul Johnson, de pe vasul explorator „Victory IV”.

După cum vedeți, înaintase pe scară ierarhică, era comandant suprem adjunct și purta trese de viceamiral. Cum ajunsese în această înaltă situație? Fusese nevoie de un om de încredere care să joace rolul de adjunct pe lângă un comandant confecționat din nylon. Și mai trebuia un om de încredere și cu îndelungată experiență care să îndeplinească misiunea secretă de a scufunda în larg întregul convoi.

Cine altul ar fi corespuns mai bine acestor cerințe ca bătrînul, înrăit și experimentatul lup de mare Johnson? De altfel, răsplata care-l aștepta era cu adevărat împăratească: cinci la sută din sumele ce urmau a fi plătite de către societățile de asigurare, ca despăgubiri pentru vasele scufundate și pierirea atîtor mateloși.

Fiindcă nimeni — cred — nu i-a socotit atît de naivi pe Westinghouse, Town Hill, Sir William, Robert Morisson și viconteles Rap, reprezentînd coroana, încît să pună la cale scufundarea unei asemenea flote fără ca în prealabil s-o asigure.

Firește, Johnson își luase cu el o parte din oamenii lui de pe „Victory IV”, printre care Tom Border, devenit adjunctul adjunctului. Cei doi Mac Intyre, tatăl și fiul, se aflau de asemenea pe bordul vasului amiral.

Johnson nu mai avea nici un fel de încredere în ei de cînd participaseră activ la organizarea uriașei greve a marinarilor.

Dar tocmai această participare îi sugerase lui Town Hill ideea de a-i îmbarca pe unul din vasele expediției.

În definitiv, vasele trebuiau scufundate cu întregul echipaj, nu-i așa? Și atunci, de ce oare Mac Intyre, tatăl și fiul, n-ar împărtăși soarta celorlalți mateloși? Un mijloc simplu și ingenios de a te descotorosi pentru totdeauna de doi dintre cei mai primejdioși agitari.

Pe vasul amiral, unde fuseseră repartizați, spre a putea fi mai serios supravegheați, ei încercaseră în cîteva rînduri să se apropie de robotul pe care-l credeau Guliver. Nu puteau pricepe cum de a primit să fie comandantul unei expediții de înrobire a unui popor prieten.

Pe același vas se mai afla și o altă veche cunoștință a noastră: încărunțitul medic Sam Batle. După altercația în care riscase să rămînă fără nas, făcuse un scurt popas într-un așa-numit „Institut de reeducare”. Dar Town Hill hotărîse să termine și cu el,

fmbarcându-l pe una dintre navele expediției. Prezența celor doi Mac Intyre și a lui Batle pe bordul lui „Excelescence“ a înlesnit foarte mult pătrunderea lui Bimbo și a celor doi pitici pe vas.

— 2 —

Cînd foarfecele de platină din augusta mină a suveranei tăie panglica inaugurală, din mulțimea imensă care umplea cheiurile portului Worchester se ridică un vuiet clocotitor.

La început se crezu că e o puternică manifestare de dragoste și entuziasm, ceea ce prilejui un zîmbet de satisfacție pe chipurile puhave ale înalților slujitori ai imperiului.

Chiar majestatea sa regina-împărăteasă fu profund mișcată și măgălită de această spontană și atentă manifestare de simpatie din partea poporului. Cînd, însă, o clipă mai tirziu începu o adevărată ploaie de cartofi, morcovi și ouă clocite — așa cum povestește Bernard Shaw că s-a întîmplat cu prilejul primei lui conferințe —, înafese fețe au înțeles că vuietul nu exprimă nici dragoste, nici entuziasm, nici simpatie, ci el este un prelung și categoric: „Huo!“ Și, dacă această clocotitoare revărsare sonoră putea fi pînă la un punct suportată, în schimb torrentul de proiectile improvizate era de-a dreptul insultător.

Închîpuți-vă, un asemenea proiectil în chip de ou nu tocmai proaspăt s-a spart în augustul obraz al majestății sale, iar un morcov a răvășit freza impecabilă a prințului consort!

Drept urmare, s-a produs un adevărat atac cu tancuri și șarje de cavalerie împotriva mulțimii, care nu cunoștea codul manierelor elegante, și hăituită, lovită, maltrată, continua să huiduiască și să strige:

— Dați-ne piine, nu colonii!

Dacă însă Bernard Shaw nu se lăsase intimidat, întrucît n-avea să-și reproșeze decît lipsa de experiență oratorică, în cazul de față, înalții demnitari au luat-o la sănătoasa. Solemnitatea n-a putut continua, iar „Magnifica expediție“ a părăsit de îndată portul.

Uriașa busculadă a favorizat însă strecurarea celor doi pitici și a lui Bimbo pe bordul vasului amiral. Acrobația învățată de Gatina și Beloger și stăpînită la perfecție de Bimbo i-a ajutat să se cațere pe odgoane și să se azvirle cu mult curaj peste orice obstacole și fără îndoială că figurile lor acrobatice ar fi stîrnit admirația publicului lui don Giacomo.

Piecareea precipitată a expediției a produs, cum era și de așteptat, oarecare tulburare în rîndurile mateloșilor. Cei mai mulți se aflau fie pe punți, fie sus pe cațarge de unde urmăreau mișcarea de pe chei. Atacul cu tancuri și cavalerie le viscolea sufletele de ură și minie. În rîndul celor atacați s-ar fi putut găsi soția, mama ori copilul oricăruia dintre ei. Așa se face că, o dată ajunși pe bord, Gatina, Beloger și Bimbo au fost numaidecît observați de Mac Intyre tatăl. La început nu i-a recunoscut pe pitici. Dar cînd Gatina i-a ciripit cu glasul ei dulce:

— Prietene, nu ne mai cunoști? atunci s-a repezit și i-a strîns cu dragoste la piept.

În puține cuvinte Beloger i-a înfățișat povestea lor. Mac Intyre asculta aci bucuos, aci scrișnind din măsele de minie și pindea

cu privirile ca nu cumva vreo iscoadă a lui Johnson să fie prin apropiere. Când însă Beloger i-a arătat că vor numai decît să-l vadă pe Guliver, bătrînul matelot s-a innegurat la față și le-a răspuns:

— Hm, nu știu ce o fi cu Guliver. Am încercat și noi să schimbăm o vorbă cu el, dar ne-a fost cu neputință. Ba, o dată venindu-ne drept în față, s-a făcut că nici nu ne cunoaște. Ehe, se schimbă oamenii cînd ajung comandanți!

— Ba nu, Guliver nu e omul să-l poată ameți onorurile, au sărit piticii să-l apere.

— Bine, nu mă credeți! Să vă spună atunci feciorul meu, care i-a adresat cuvîntul și nici nu i-a răspuns.

Mac Intyre fiul, chemat la sfat, a confirmat spusele bătrînului. Iar mai tîrziu, doctorul Batle a adeverit și el că Guliver era de necunoscut.

— Dacă nu l-aș fi văzut la chip, aș fi spus că nu e el.

Sfatul în șase nu se putea prelungi. Trebuia repede căutat un ascunziș pentru călătorii clandestini. Dacă Johnson ar fi prins de veste că sint pe bord, de, nu știu ce s-ar fi putut întîmpla. Au rînduit degrabă astfel: Bimbo avea să se ascundă în cabina celor doi Mac Intyre, iar piticii în cabina lui Batle, care, fericit de revedere, nici nu mai voia să se despartă de ei.

— 3 —

Potrivit instrucțiunilor, catastrofa navală trebuia să se producă în a cincisprezecea zi de la plecarea în larg. Cu acest prilej se verifica și puterea de distrugere a minelor nedetectabile produse de uzinele „Pax”, aparținînd Trustului „Morisson and Morisson”.

Mina nedetectabilă avea proporții reduse și, de departe, părea o simplă și ruminată gutuie. Puterea ei de distrugere era însă uluitoare și se calculase că explozia a numai trei mine ar fi fost suficientă pentru nimicirea tuturor bastimentelor care alcătuiau „Magnifica expediție”. Totuși spre a se preîntîmpina orice surpriză, Town Hill fu de părere să se folosească șase mine în loc de trei, iar ceilalți înalți slujitori ai imperiului împărțîșiră în totul punctul lui de vedere.

Nimeni, în afară de Johnson, nu cunoștea taina ciocnirii cu barajul de mine, fiindcă nimeni afară de el, nu trebuia să scape cu viață. Nici măcar Tom Border, supranumit Țiparul, față de care Johnson nutrea o dragoste aproape părintească și pe care ar fi dorit să-l cruțe. Dar răsplata care-l aștepta pe Johnson era atît de ademenitoare, încît eclipsa orice alte dorinți.

Pe vase, viața se desfășura normal. Prezența călătorilor clandestini trecu neobservată, deși Țiparului i se păru la un moment ciudată prietenia care se legase între cei doi Mac Intyre și doctorul Batle, devenit nespus de voios.

Starea euforică de care fusese cuprins încărînșitul medic după întîlnirea cu Gatina și Beloger își avea mai multe explicații. În primul rînd, își revedea doi buni și dragi prieteni, cărora le simțise din plin lipsa. În al doilea rînd — de ce să n-o spunem? — fiindcă vechea și redeșteptata lui pasiune științifică îi dădea ghes să reînceapă experiențele de creștere. Iar Gatina, și îndeosebi Beloger atîta așteptau: să crească!

Batle studiasese posibilitatea unui tratament cu efecte rapide. Supuși acestui tratament, Gatina și Beloger în foarte scurtă vreme ar fi atins proporțiile unor oameni obișnuți. Înainte însă de a-l începe, Gatina, cu obrăzii învăpăiați, îi dezvăluia lui Batle o taină pe care n-o cunoștea decât ea: era gravidă.

Fructul care i se pîrguia în pîntec era dovada dragostei ei nemărginite pentru Beloger, cel frămîntat de gelozie. Și tot atît de imbușorată, Gatina îl mai întrebă cu multă gingășie dacă noul tratament n-ar putea să-i cauzeze copilului vreun rău oarecare. Auzind vestea, Batle fu nespus de bucuros. Pricina era tot pasiunea lui științifică. Minunat! Va face o dublă experiență: și asupra Gatinei, și asupra pruncului.

Cît privește efectele nocive, nu trebuia să se teamă de nimic. Preparatul născocit de el poseda virtuțile ideale ale oricărui preparat farmaceutic: dacă nu ajută, în nici un caz nu dăunează.

Statul celor șase prieteni — Mac Intyre, tatăl și fiul, Batle, Gatina, Beloger și Bimbo — hotărîră ca, înainte de începerea tratamentului de creștere, piticii să încerce a se apropia de Guliver. Singuri ei se puteau strecura în cabina comandantului suprem pentru a sta de vorbă cu el.

— 4 —

În jurul cabinei comandantului suprem, stăpînea o liniște vecină cu încremenirea. De cînd „Magnifica expediție” pornise în larg, nimeni nu-l mai văzuse și printre mateloși începu să circule zvonul că ar fi suferind. Comenzile porneau de la Johnson, iar citeodată și de la Țipar. Ca să salveze aparențele, Johnson vorbea însă în numele comandantului suprem. Și, tot din aceleași motive, el intra din cînd în cînd în somptuoasa cabină a acestuia cu o servietă elegantă sub braț, chipurile, să lucreze și să primească dispozițiuni.

Dar ajuns în cabină, se grăbea să scoată din eleganta servietă o sticlucă cu rom și să tragă virtos la măsă. Prezența robotului de nylon, care se mișca întocmai ca el ba îi și răspundea la unele întrebări, isca în sufletul lui o negură de teamă. Da, bătrînul lup de mare care cunoscuse toate furtunile mărilor și ale pămîntului și rămăsese neînfricat în fața lor, simțea o nelămurită teamă înaintea acestei păpuși, care avea înfățișarea lui Guliver. Ca să-și recapete curajul, nu avea alt leac decât romul. Cînd golea sticlucă de ultima picătură, renăștea și curajul în el. Atunci se îndrepta cumplit, amenințător spre robot și-i striga:

— Ce, măi, mațe de cîrpă, crezi poate că mi-e frică de tine? Ei bine, te înșeli!

Și ca să-i facă dovada că în adevăr nu-i este frică, se repezea cu pumnii și cu picioarele în el. Numai rezistența materialului plastic folosit de doctorul Kumberly a salvat robotul de la o gravă deteriorare.

O asemenea crîncenă bătaie îi trăgea Johnson robotului și sub privirile înmărmurite ale Gatinei și ale lui Beloger, care izbutiseră să se strecoare pînă la ferestruica rotundă a cabinei.

Cum Guliver, dragul, bunul lor prieten suferea să fie lovit, maltrat de Johnson, fără să riposteze, fără să se apere măcar? Aceasta li se părea de neînțeles.

Prima mișcare, aproape reflexă, a lui Beloger a fost aceea de a-i veni în ajutor. Dar Gatina îl opri:

— Stai! șopti ea. Ce am putea face noi? Nimic! Ba i-am putea pierde pe toți ceilalți prieteni ai noștri...

Cînd însă Johnson clătîindu-se, părăsi cabina, ei se repeziră într-un suflet prin ușa rămasă deschisă, Guliver zăcea întins pe podea, într-o neclintire de leșin.

Sărmanul lor prieten în ce hal ajunsese! Cu multă grijă și dragoste încercară să-l readucă în simțiri. Dar toate strădanile lor au rămas infructuoase. Guliver rămînea ca de piatră, rece și țeapăn.

Atunci o necuprînsă spaimă le îngheță inimile. Nu mai încăpea nici o îndoială, Johnson le ucisese prietenul.

Făcînd această groaznică descoperire, ei și zoriră spre ușă. Dar iată, pîntenat de nerăbdare, Beloger și-a simțit deodată piciorul prins în ceva. Ce putea să fie oare? O sirmă! O sirmă desfăcută parcă din trupul lui Guliver.

— Gatina, rămiți! Trebuie să cercetăm care-i rostul acestei sirme.

Și, apropiindu-se din nou de trupul neînsuflețitului lor prieten, au aflat ceea ce dumneata, cititorule, știai mai de mult, că Guliver nu era Guliver.

CAPITOLUL X

— 1 —

E momentul acum să povestim ce s-a întîmplat cu adevăratul Guliver. În acest capitol ne vom ocupa de viața lui Guliver pe Insula Florilor.

Sosirea lui împreună cu bătrînul savant Allridge a produs o adevărată senzație în rîndurile deportaților. În general, orice nou pensionar se bucura de o frățească primire în republica învățaților. Se presupunea că este o nouă victimă a regimului din țara lui Guliver. Că născocise poate ceva care venea în contradicție cu interesele vreunui trust ori se îndărătnicise într-o experiență care de asemenea ar fi putut să primejduiască tihna și veniturile înalților slujitori ai imperiului.

Guliver nu era un mare învățat, nu ticluisese nici o invenție menită să răstoarne binecunoscute valori și să deschidă anumite perspective. Dar era un vestit navigator, și isprăvile lui desfășuraseră copilăria fiecăruia dintre locuitorii Insulei Florilor.

De aceea aflînd cine e s-au străduit cu toții să-i indulcească clipele pe care avea să le petreacă printre ei. Allridge le povestise căror împrejurări se datora deportarea lui Guliver iar atitudinea lui înconvolată li-l făcuse încă și mai drag.

Primele zile s-au scurs în istorisiri și amintiri de prin țările neobișnuite pe care Guliver avusese norocul să le cunoască. În chipul acesta căuta să răsplătească dragostea frățească de care era înconjurat. Dar viața pe insulă se desfășura neîndurătoare. Hrana puțină, lipsă de condiții elementare de igienă, climă cu tranziții neașteptate de la caniculă la frig puternic. Iar la toate acestea se mai adăuga grosolanția personalului de pază.

Gubernatorul insulei era un oarecare căpitan Sullivan Wallace, supranumit Sullivan cel Negru, din cauza cruzimii sale.

Fost multă vreme un feroce comandant de unitate prin colonii, Wallace fusese avansat, tocmai pentru aceste singeroase merite, la rangul de guvernator al Insulei Florilor. Wallace aplica pensionarilor săi un regim care, potrivit instrucțiunilor secrete trimise de Town Hill, trebuia să-i facă inofensivi. Cerind, cu prilejul unei audiențe, lămuriri asupra termenului „inofensivi“, guvernatorul fusese aspru admonestat pentru lipsa lui de perspicacitate.

— Atunci, excelență, dacă am înțeles bine, mă pot purta cu ei cum m-am purtat cu bandiții din colonii, spuse Wallace făcând un semnificativ gest cu degetul arătător în dreptul gitlejului.

— Ferit-a sfintul! sări Town Hill în sus. Domnule guvernator, nu trebuie să uiți că aici nu ești chemat să aplici măsurile civilizatorii folosite în colonii. Inofensiv poate fi, de pildă, un individ ținut de boală în pat ori, să zicem, un altul care nu mai poate avea judecata rece și normală a unui adult, ci pe aceea a unui copil înapoiat...

Subtilitățile acestea nu puteau fi pe gustul și înțelegerea lui Sullivan cel Negru. Dar pentru a nu-și dezamăgi superiorii, se străduia totuși să aplice un regim care, dacă nu-i făcea pe deportați să capete judecata încilcită a unui copil înapoiat, cel puțin îi ținută la pat cu tot felul de beteșuguri. Nu însă tuturor le aplica același regim. Allridge, care avea însărcinarea să vegheze la bunul mers al uzinei electrice, era oarecum cruțat.

— 2 —

La vreo săptămână de la venirea lui pe insulă, Guliver stînd de vorbă cu Abraham Allridge, cu care se împrietenise mai bine, îi puse această întrebare:

— Maestre, sinteți ațișia oameni de valoare pe această blestemată insulă. Ați încercat oare vreodată să folosiți capacitatea dumneavoastră științifică?

— Să folosim capacitatea noastră științifică? O folosim doar. Nu vezi? Am ajuns electrician-șef, zimbii el amar.

Dar după o scurtă pauză, întrebă la rîndul său:

— În ce chip să folosim capacitatea noastră științifică?

— Încercînd să evadați!

— Să evadăm? Cum putem evada cînd jur împrejur nu se află decît o nesfîrșită întindere de apă, iar fiecare floare din fermecătorul gard care împrejmuește insula, fiind de metal încărcat cu electricitate, este aducătoare de moarte?

— Și totuși, cu știința dv., ați putea face ca florile să nu mai fie vătămătoare.

— Mda, asta s-ar putea face, răspunse după o clipă de gîndire Allridge.

— Iar cit privește întinderea nesfîrșită de apă care ne inconjoară, ea poate fi străbătută de nave repezi, care nu existau pe vremea mea, dar pe care dumneavoastră ați putea să le construiți.

— Dar pentru asta ne trebuie mijloace.

— Firește, însă, căutîndu-le, sigur că le vom găsi!

Allridge se uita zimbînd la Guliver. Era cucerit de încrederea lui. Și deodată își aminti de niște motorase de rezervă pe care le avea în uzină și care puteau fi adaptate la un vas cu motor.

— Așa e. Hm, lasă-mă să mă mai gîndesc.

— De bună seamă. O asemenea ispravă cere multă chib-zuință.

După cîteva zile, Allridge îi spuse descurajat lui Guliver:

— M-am gîndit bine. Nu, dragul meu, nu ne putem inhăma la asemenea treabă. E mult prea grea pentru puterile noastre. Și-apoi, dacă eșuăm, am putea aduce nenorocirea și pieirea tuturor.

— Dar dacă izbîndim, le putem aduce fericirea, răspunse Guliver.

Răspunsul acesta îl puse din nou pe gînduri pe bătrînul învățat. Iar într-o dimineață, încălzindu-se la soare după o noapte extrem de friguroasă, îi făcu semn lui Guliver să se apropie. Deși nedormit și girbovit de lipsuri, Allridge avea parcă o scinteiere tinerească în privire.

— Știi ce? Începu el, m-am gîndit bine. Uite, am schițat schema unui vas cu motor. Trebuie să încercăm! Asta nu e viață pe care o trăim noi aici. E o lungă și înfiorătoare agonie, cum bine spune Clara Cooper.

Atunci puseră la cale un plan amănunțit, care prevedea în primul rînd construirea, sub conducerea lui Allridge, a unei nave moderne cu motor. Muncă anevoioasă care cerea brațe voinice de lucru, cum nu prea se găseau în rîndurile deportaților. O dată corabia construită, trebuia neutralizată forța ucigătoare a ghirlandelor de flori. Și, mai presus de orice, se impunea o deosebită grijă ca iscoadele să nu-i dea de veste lui Sullivan cel Negru despre toate cîte puneau la cale.

— 3 —

Un scurtcircuit scufundase insula în întuneric. Era o noapte deasă. Bezna părea compactă, aproape materială. De obicei, în asemenea nopți, se puneau în funcțiune, împrejurul insulei, un număr îndoit de reflectoare. Dar scurtcircuitul provocat de Allridge le făcuse în noaptea aceasta inutilizabile. Ele priveau ca niște ochi morți.

Evadarea trebuia să se producă pe întuneric, care, după gluma doctorului Lambert, nu totdeauna favoriza acțiunile criminale.

Din fortăreața care slujea drept adăpost deportaților, aceștia ieșiră unul cîte unul. Ca să nu se rătăcească, se legară cu funii, așa cum obișnuiesc alpinistii. În frunte se afla Guliver. El studiasc în amănunțime drumul spre improvizatul debarcader și l-ar fi putut parcurge chiar și cu ochii închiși.

— Hai, hai mai repede, il zori Allridge. Era nerăbdător să se vadă mai de grabă în larg.

— Da, maestre, vom pleca îndată. Trebuie mai întii să vedem dacă nu lipsește vreunul.

Numărătoarea dovedii că Guliver avea dreptate. Lipseau doi deportați: Clara Cooper și doctorul Lambert.

Începu o înfrigurată căutare. În cele din urmă, Clara Cooper fu găsită leșinată pe scările fortăreței. Se afla într-un asemenea hal de slăbiciune fizică, încît cel mai mic efort îi provoca leșinuri. Rețeta lui Town Hill de a o face inofensivă, dăduse rezultate excelente... Acum trebuia găsit și doctorul Lambert. Dar cu toate strădaniile nu i se putu da de urmă.

— Ce facem? Plecăm fără el? întrebă Guliver.

Îi hăitua o firească nerăbdare și fiecare clipă de întirziere ar fi putut să le primejduiască fuga. Totuși, le venea greu să-l părăsească pe Lambert.

— Nu înțeleg cum de n-a venit? Cunoștea doar în amănunțime fiecare etapă. Ce să se fi petrecut cu el? se frământa Allridge.

— Să mergem! hotărî Guliver. Chiar dacă eu n-aș fi de acord, nu se cuvine ca din pricina unuia singur să sufere atîția. La drum!

Convoitul se îndreptă spre improvizatul debarcader, unde, ascuns de o stîncă, se afla vaporășul. Clara Cooper, care avea unele predispoziții către formulări poetice, îi găsisese un nume potrivit: „Steaua robilor“.

Pe neașteptate se auzi un foșnet. Întregul convoi încremeni cu respirația ținută. Ce putea să fie? Guliver, care o purta pe Clara Cooper pe brațe, o puse de o parte și înaintă cu pas de pisică. Voia să afle de unde venea zgomotul. Se întoarse repede și bucuros. Nu era nimic. Vîntul hoinărea pe insulă. Dar acum trebuia să se grăbească. Încă puțin și vor fi la debarcader. Iată-i ajunși. Funiile cu care erau legați îi va ajuta să se coboare. Să înceapă coborîrea. Gata! Mai repede! Mai repede!

Deodată îi izbi o erupție de lumină. Jur împrejurul insulei se aprinse un inel de reflectoare. Ce însemna asta? Cine le pusese în funcțiune?

Dar unde-i „Steaua robilor“?... Uite-o, se leagănă pe valuri, însă nu mai e „Steaua robilor“. E plină de paznici cu arme atomice îndreptate spre fugari. La cea mai neînsemnată încercare de nesupunere, armele vor fulgera și vor stinge pentru totdeauna visuri, frămîntări, speranțe....

Iar în mijlocul paznicilor, rinjind, se afla crudul guvernator, Sullivan Wallace, supranumit Sullivan cel Negru, și alături, beat turtă, doctorul Lambert, care-i vindu-se pentru o damigeană de vin și cincizeci de pachete de țigări...

CAPITOLUL XI

— 1 —

În biroul lui, care nu avea nici pe departe eleganța cabinetului lui Town Hill, Robert Morisson urmărea cu desfătare urcările înregistrate în ultimele zile de cursul acțiunilor „Guliver“. Cu toată manifestația ostilă din portul Worchester, bursa se însufleșise după plecarea „Magnificei expediții“, și cererea pentru acțiunile „Guliver“ luase forme neîntîlnite.

Se vindeau pe capete blocuri, castele, întreprinderi, spre a se putea achiziționa acțiuni. Ca un adevărat maestru, Robert Morisson trăgea cu abilitate sforile.

În fiecare zi primea raportul din partea credinciosului său Johnson. Stătea cu el de vorbă la televizor, cerind amănunte cu privire la purtarea echipajului, și-și freca fericit palmele când Johnson îl asigura că nimeni, dar absolut nimeni nu bănuia apropiatul și tragicul sfârșit. Așadar, lucrurile mergeau de minune!

Apoi, zimbînd, regla aparatul în așa fel, încît să poată avea imaginea oceanului pe care plutea „Magnifica expediție“.

Ah, mările, oceanele, călătoriile pe șovăielnicul terasament al apelor erau slăbiciunea bătrînului financiar. Ar fi stat ore întregi pe șezlong să privească fugăria fără odihnă a valurilor, să asculte freacăta lor, să soarbă respirația lor sărată.

Uneori îi era milă de el însuși că, hărțuit cum era de multe și variate treburi, nu-și putea fura din timp să plece într-un voiaj de-a lungul tuturor oceanelor. Pasiunea pentru aur fiind mai puternică, se mulțumea să privească prin televizor diferite aspecte marine și oceanice. În ultima vreme cotidiană convorbire cu Johnson îi oferea acest prilej.

Cu o zi înainte de producerea proiectatei catastrofe, Robert Morisson începu să se neliniștească. Și nu fără motiv. Nu mai izbutea să-l obțină pe Johnson la televizor. Și asta încă nu era totul. La un moment dat, i-a apărut pe ecran o splendidă femeie, îmbrăcată în costum marinăresc.

Măcinat de invidie, dar făcînd în același timp haz, Morisson gîndi că bătrînul lup de mare, călcînd prescripțiile regulamentare, luase clandestin pe bord o femeie. Îl bănuia de mult bîntuit de o dogoritoare patimă față de farmecul oricărei femei. Nu pricepea însă ce-l împiedica pe Johnson să apară la televizor. Lămuririle pe care Tom Border se grăbise să i le servească i se păreau neîndestulătoare. Ba, îl puseră serios pe gînduri. Să auzim ce-i spusese Border :

— Mister Morisson, excelența sa viceamiralul Johnson m-a delegat să vă comunic că totul e în cea mai desăvîrșită ordine.

— Ia, nu-mi bizii prostiile astea în cap, țipă Morisson. Eu vreau să vorbesc neapărat cu Johnson! M-ai înțeles?

— Dar, mister Morisson, excelența sa e prea ocupat să poată sta acum de vorbă!

— Cum vine asta, prea ocupat? Cînd îl cheamă patronul, nu există să fie ocupat.

— Mă iertați, mister Morisson, dar excelența sa e de altă părere, răspunse Țiparul. Și, fără să mai piardă timpul, intrerupse legătura, lăsîndu-l pe Morisson să răgușească zbirînd în aparat. Spumegînd de furie, acesta se puse numaidecît în contact cu șeful guvernului, cu Town Hill și cu sir William. Spre deosebire de Morisson, aceștia își păstrară calmul.

În adevăr, situația prezenta unele ciudățenii, dar de vreme ce „Magnifica expediție“ nu deviasse de la itinerarul stabilit, nu era motiv serios de îngrijorare. Pentru orice eventualitate, va fi trimisă o escadrilă de hidroavioane să observe și să raporteze ce se întîmplă. Pînă în cîteva ore, escadrila va fi înapoi. Dar surpriză! Escadrila nu se mai înapoie, îndreptăcînd astfel motivele de neliniște ale lui Robert Morisson.

În seara zilei sorocite catastrofei, care nu s-a mai produs, în cabinetul lordului Westinghouse avu loc un consiliu restrîns. Consiliul fu întrerupt de intrarea furtunoasă a vicontelui Rap.

— Majestatea sa se interesează din ce motive catastrofa a fost aminată.

Atunci Robert Morisson, care nu era nici prim-ministru, nici ministru al Afacerilor Interne ori al coloniilor, luă cuvîntul pentru toți și făcu următoarea prevestire:

— Spuneți majestății sale că nu e vorba de nici o aminare. Catastrofa se va produce, dar nu pe ocean, ci aici!

Vicontele Rap, datorită vechimii nobleței sale, nu permitea o prea mare intimitate celor fără titluri, chiar dacă posedau averea lui Morisson. Astfel, nici nu luă în seamă spusele acestuia și se adresă din nou lordului Westinghouse, iar figura dezolată a primului ministru îl cutremură.

— Cum e cu puțință, își ieși din fire vicontele Rap, să nesocotii interesele coroanei și să lucrezi ca niște imbecili.

Și spunînd cuvîntul „imbecili“, se uită fioros la Town Hill, pe care și de data aceasta îl considera ca autorul acestei lamentabile nereușite.

— Cred că nu e prudent să aruncăm cu invective, răspuse Town Hill înțepat. Deocamdată nu știm încă nimic. Așteptăm rapoartele miniștrilor Marinei și Aviației. Vom informa apoi și pe majestatea sa.

— Dar bine, nu-nțelegeți că majestatea sa vrea să știe ce se întîmplă cu „Magnifica expediție“?

În adevăr, de cînd augusta frunte a majestății sale primise botezul ouălor clocite cu prilejul memorabilei manifestații din portul Worchester suverana nu se preocupa decît de sporirea depozitelor personale la băncile din străinătate. Iar în regeștile calcule ale Carlei Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a, despăgubirile trebuiau să-i asigure existența, în caz de exil, pentru o perioadă îndelungată.

— Noi nu nesocotim interesele coroanei, răspuse grav lordul Westinghouse, care presimțea asediul migrenei în jurul pleșuvului său cap. Noi, dimpotrivă, am pus interesele coroanei mai presus de ale noastre și vom face totul ca să le salvăm.

Atunci Robert Morisson se porni pe un ris strident și sinistru, care jigni demnitatea nobililor slujitori ai imperiului.

— Mister Morisson, încercă sir William să-l pună la punct. Vă rog să nu uitați că vă aflați la un consiliu restrîns al slugilor majestății sale.

— Ia mai încetați cu aerele astea. Stăm cu toții pe muchea prăpastiei și voi vă sclifosiți cu formule.

— Și ce-ai vrea să facem? Miniștrii de resort cercetează, și vom afla ce se întîmplă, îl repezi Town Hill.

— Apoi, situația e foarte gîngășă pentru noi, îl completă lordul Westinghouse. Cine nu este în curent cu dedesubturile afacerii nu va înțelege de ce ne neliniștim cînd flota își urmează drumul stabilit.

— Ehe-he, pînă să vă treziți voi, cine știe ce ispravă o să mai facă Johnson.

— Johnson e doar omul dumitale! Dumneata ești acela care l-ai luat pe garanție, tună acuzator Town Hill.

— Doar nu eu sint ministrul de Interne și nu eu am datoria să știu ce este în sufletul lui.

— Aici, cu toată părerea de rău, trebuie să fiu de partea lui mister Morisson, interveni sir William. Vechea lui ură împotriva lui Town Hill fișnea cu putere înzecită. Dumneata porți răspunderea acestei nereușite.

— Intreaga răspundere, confirmă și viconte Rap.

— Ba, dimpotrivă, Town Hill nu are nici o vină, îl apăra lordul Westinghouse.

— Numai el e vinovat, stăruie sir William.

Atunci Town Hill făcu un salt, și dinții lui ascuțiți se înfipseră în splenditul nas acvilin al lui sir William.

Pe de altă parte, lordul Westinghouse primi de pe buzele bătrînului financiar un foarte vulgar scuipat peste pleoape. Era prea mult! Atit primul ministru cit și viconte Rap se repeziră la Robert Morisson și-l prinseră de gît.

Avind în vedere vîrsta înaintată a celor mai mulți dintre combatanți, cine știe ce grave urmări ar fi putut să aibă grelele eforturi fizice pricinuite de pîruială. Intrarea la timp a miniștrilor Marinei și Aviației puse, din fericire, capăt acestei altercații, care se soldă cu o mușcătură violentă de nas, cițiva ghionți și unele neînsemnate zgîrieturi.

— 3 —

Să povestim acum ce se întîmplase cu „Magnifica expediție“.

În chiar ziua în care Gatina și Beloger făcură uluitoarea constatare că Guliver nu este Guliver, sfatul celor șase prieteni hotărise să întreprindă unele investigații și în cabina comandantului suprem adjunct.

Desigur, aceste investigații nu puteau fi făcute cu succes decit de către pitici. În lipsa lui Johnson, ei se strecurară pe ferestruică și începură să scoțească prin sertare. Nu găsiră nimic să le atragă în mod deosebit atenția, în afară de o cheie care, după forma ei, se vedea bine; este secretă. Trebuia să afle și broasca pe măsura căreia se potrivea... Lucrul nu era defel simplu! Dacă între timp n-ar fi intrat Johnson să vorbească prin televizor cu Morisson și apoi să descuie cu această cheie un sertar bine tînuit în perete, nici vorbă să-i fi dat de rost. Cu toate că nici Gatina, nici Beloger nu aveau cine știe ce cunoștințe tehnice, din convorbirea lui Johnson cu Morisson pricepură că sertarul secret conținea un mecanism de lansare și de teleghidare a minelor. Mai pricepură că pe curind e plănuită o gigantică explozie și că Johnson urma să părăsească vasul amiral cu două ceasuri înainte de catastrofă. De aici deduseră că explozia urma să scufunde întreaga expediție, în cap cu vasul amiral. Nimeni, dar absolut nimeni, în afară de Johnson, nu trebuia să scape cu viață.

Cutremurați de cele aflate, piticii grăbiră să ajungă fără zăbavă în mijlocul prietenilor lor.

Dar cind erau pe punctul să intre în cabina lui Batle, unde aceștia îi așteptau nerăbdători, fură brutal opriți de cineva:

— Stați pe loc! Miinile-n sus! îi somă un glas parcă știut. Era Țiparul. Cu pistolul întins amenința să le ia viața.

Cind Țiparul se apropie de cei doi infractori, nu-i fu greu să recunoască pe piticii din ghețar. Faptul acesta, departe de a-l potoli, dimpotrivă, îl indirji și mai mult. El avea misiunea de a face poliția vaselor și era inciudat că stirpăturile astea au fost în stare să-l înșele și să se strecoare tocmai pe vasul amiral. Se bizuiau, pe semne, pe prietenia comandantului suprem Guliver. Dar el știa că Johnson nu-l putea suferi pe Guliver, așa că...

Duse fluierul la gură să cheme garda. Înainte însă ca vreun guierat să străpungă văzduhul, se pomeni c-o pătură pe cap, strins ca într-o menghină de patru brațe voinice și băgat în cea mai apropiată cabină. Brațele voinice erau ale celor doi Mac Intyre. Dacă față de Johnson nutreau o ură înverșunată pe care nu și-o ascundeau defel, pe Tom Border îl socoteau un oțifer cu multe calități, căruia i se cuvenea oarecare stimă. Accentuăm oarecare, fiindcă devotamentul aproape slugarnic față de Johnson, îi știrbea, după părerea lor, din stima cuvenită. Nu cu inima ușoară au fost nevoiți să-i pună pătura în cap. Dar ce puteau face? Dacă n-ar fi cutezat, cine știe ce s-ar mai fi putut întâmpla.

Border se împotrivi, protestase. Adus în cabină după ce i se scosese improvizata glugă, privea cu dispreț și minie spre cei doi marinari, care, stinjenți, îi ocoleau privirile. Dar, ascultînd pe Gatina și Beloger povestind cutremurați cele aflate, privirile lui Border căpătară o altă expresie: de ură. Cum, omul pe care-l socotise ca pe un părinte era gata să cosească dintr-o dată mii și mii de vieți, printre care și pe a lui, de dragul banilor? Il știa însetat de avere și, pînă la un punct, ușurat de binecuvîntata povară a conștiinței. Dar el îl iubise și-i aflase justificarea. Nu! Nu l-ar fi crezut niciodată în stare să meargă pînă la asasinat. Și acum, acum i se dezvăluia o cruzime de jivină lacomă de singe.

Un lung suspin izbucni din pieptul lui. Cind Gatina și Beloger conteniră de povestit, primul care cuvîntă fu Border.

— Trebuie să împiedicăm cu orice preț această crimă!

Atunci se auzi glasul lui Mac Intyre tatăl. Vorbea molcom, cum avea obiceiul:

— Dar pentru asta se cere ca mai întii să-l înlăturăm pe Johnson.

— Il vom înlătura, răspunse hotărit Border. Și cei de față înțelesesă că nimic și nimeni nu va putea clinti această hotărîre.

Chiar în aceeași seară se stabili ziua, ora și minutul cind Johnson urma să fie înlăturat. Tom Border trebuia să preia comanda supremă. Înlăturarea lui Johnson nu era o problemă anevoie de rezolvat. El n-avea pe nimeni de partea sa. Dovedise însă în toate împrejurările o mare șiretenie și ar fi putut să le scape printre degete. De aceea se cerea tact și prudență.

Batle, dogorit de mistuitoarea lui pasiune pentru știință, devenise nerăbdător. Voia să înceapă mai degrabă aplicarea noului său tratament. Pe de altă parte, Gatina și Beloger erau încă și mai nerăbdători. (Acum încetaseră să fie pitici, dar nici oameni ca toți oamenii nu erau. Se aflau cam la mijlocul drumului.) Astfel, chiar în seara cind se hotărî înlăturarea lui Johnson, statul prietenilor, care-l cuprindea acum și pe Border, îi dădu lui Batle dezlegarea să pornească la treabă, asigurindu-i totodată și condițiile cele mai bune. Batle nu se lăsase cituși de pușin rugat. Nu mai departe decît a doua zi, dimineața făcu primele injecții. Tratamentul era ceea ce se numește în medicină un tratament de șoc și prevedea cite trei injecții pe zi, doze masive de hrană și lichide, cum și odihnă absolută. Nerespectarea acestor recomandării ar fi putut compromite totul. Rezultatele nu întîrziară să apară. Ele erau de-a dreptul uluitoare. Batle spulberase vechiul adaglu latin: „Natura nu face salturi“. Ba da, natura face salturi, și încă ce salturi!

Crescind la o statură normală, Gatina și Beloger, nu mai aveau ce pune pe ei. Hainele rămăseră bune pentru copii. Problema se rezolvă prin împrumutarea unor uniforme marinărești din garderoba destul de sărăcăcioasă a celor doi Mac Intyre.

Așa se explică de ce Robert Morisson a putut zări la un moment dat pe ecranul televizorului o splendidă femeie în costum marinăresc. Cind foștii pitici apărură în mijlocul prietenilor, impresia fu extraordinară. Mac Intyre tatăl și fiul nu-și credeau ochilor. Cum, perechea asta fermecătoare să fie oare chiar prichindeii din ghețar? Cu neputință! Bimbo, deprins cu tot felul de trucuri și șmecherii de circ, se repezi să vadă dacă nu-s niscaiva scamatorii la mijloc. Nici Border nu izbutea să se desprindă din uluiala în care-l zvirlise isprava lui Batle. Țiparul nu avea despre Batle o părere prea bună. Batle săvîrșise o adevărată minune care-l situa, fără îndoială, printre cei mai de seamă învățați ai lumii.

Batle își privea opera cu o legitimă mindrie dar și cu dragoste părintească. Ceea ce ar putea părea ciudat e faptul că Gatina și Beloger se obișnuiau anevoie cu noua lor stare fizică. După emoția biruinței, îi covîrșise un simțămînt de neliniște, un soi de jenă ca și cum s-ar fi aflat dezgoliți înaintea unor priviri nerușinate. Iar exclamațiile de uimire ale prietenilor nu făceau decît să le sporească tulburarea.

Între timp, în jurul lui Johnson se și urzise un păienjenis din care i-ar fi fost anevoie să scape. Cu exersatul lui miros de bătrîn lup de mare, adulmecase o primejdie. Dar nu-și putea lămurii de unde vine.

Pentru înlesnirea capturării, Gatina trebuia să slujească drept momeală, confirmînd astfel bănuiala lui Morisson cu privire la pătimașa slăbiciune a lui Johnson pentru farmecul femeilor. Această slăbiciune l-a și pierdut. Lăcrurile s-au petrecut nespus de simplu.

În ajunul zilei sorocite pentru catastrofă, Gatina răsări în calea lui Johnson. Dacă alcoolul nu izbutea decît să-l amețească, prezența unei femei, mai cu deosebire cînd avea seducătoarea înfățișare a Gatinei, îl făcea să-și piardă pur și simplu mințile. Johnson nu mai vedea decît șerpuitoarea ei făptură, ochii mari, scintilelori ca smaraldul, sub umbrarul genelor mătăsoase, nu mai auzea decît minunatul ei glas de ciocîrlie.

Starca de transă în care-l transpuse farmecul Gatinei determină o neglijare completă a celor mai elementare măsuri de prevedere. De obicei purta în buzunarele secrete diferite minuscule arme de foc perfecționate care, la o cit de superficială atingere, se descărcau automat. Ei bine, acum nici nu se mai sîchisea de ele. Cînd Border îi infipse pistolul în piept, iar cei doi Mac Intyre îi prinseră brațări de fier la miini și la picioare, se trezi parcă dintr-un somn adînc.

— Bestiilor, începu el să urle, voi mi-ați trimis-o în cale.

Incercă să se smucească, să declanșeze din buzunarele secrete tirul armelor automate. Dar buzunarele erau goale... Fu încuiat într-o cabină și pus sub strășnică pază. Mai tîrziu veni să-i țină companie comandantul escadrilei trimise în cercetare de Town Hill.

La invitația lui Border de a face cauză comună, se împotrivi zgomotos și indignat. Furtunosul comandant se pomeni astfel alături de Johnson. Echipajul însă trecu neșovăielnic de partea răsculaților. Prin urmare „Magnifica expediție“ se îmbogățise: număra acum cîteva avioane de tip modern, iar în plus și cîțiva noi luptători hotărîți să învingă.

CAPITOLUL XII

— 1 —

După eșuarea evadării, Allridge și Guliver socotiți căpeteniile fugarilor prinși — cum de altfel și erau — fură sortiți unui regim deosebit de sever. Iar un vechi temnicer, pe nume Walter, cel mai devotat om al lui Sullivan, se străduia din răsputeri să-l înăsprească și mai mult. Nu era zi, nu era ceas în care Walter să nu le picure și de la el cîțiva stropi de venin. Li se dădea mîncare o dată pe zi? Walter avea grijă să n-o primească decît la două zile. Aveau voie să ceară apă cînd le era sete? Walter le-o aducea, cite-o bîrdacă plină ochi, dar în apă pluteau șoareci, gîndaci și păianjeni. Sullivan făcea haz de isprăvile lui Walter, iar acesta se arăta nespus de mulțumit de mulțumirea șefului.

— De ce ne înăsprești viața cînd nimeni nu ți-o poruncește? îl întrebă Allridge o dată.

— Cum, de ce? se miră Walter. Păi, voi sînteți întemnițați, iar eu ce sînt? Temnicer! Atunci?

Asta era judecata lui Walter și nu se deosebea mult de a lui Town Hill, de pildă.

Aspră și grea era viața sortită de Sullivan cel Negru prizonierilor săi, dar nici pe departe atît de chinuitoră ca aceea a doctorului

Lambert. Pe Lambert nu-l osindise nimeni. El se bucura chiar de unele favoruri. Mai primea și acum, la răstimpuri, cite un pachet de țigări ori o ploscă cu băutură. Dar Sullivan hotărise să viețuiască laolaltă cu ceilalți deportați. Și aceasta era cea mai grea osindă.

Treceau zile și săptămîni, s-ar fi putut să treacă și ani fără să-i adreseze careva cuvîntul, fără să i se dăruiască o privire.

Lambert simțea cum îl asediază încet, dar irezistibil negura nebuliei. „Optimismul“ lui se ofilise, glumele erau ascultate de pereți. Cînd se apropia de un deportat, acesta se grăbea să-și caute alt loc. Cînd deschidea gura să rostească un „bună dimineața“, i se răspundea cu o tăcere de gheață. Cînd înnebunit se tira și cerșea un zîmbet, îl întîmpina o insetată minie. Sullivan cel Negru nici nu bănuia că, fără să fi vrut, iscodise o drăcească pedeapsă.

Într-o noapte întunecoasă, doctorul Lambert dispăru. A doua zi, trupul lui anina fulgerat între ghirlandele cu flori care țărceau insula. Nimeni n-a aflat dacă a fost electrocutat din imprudență ori și-a dat singur moartea. Nimeni nu l-a jelit. Dimpotrivă. Unii chiar s-au bucurat. De pildă, Sullivan cel Negru, ușurat de povara de a-i mai dăruia la răstimpuri cite un pachet de țigări ori o ploscă cu băutură.

— 2 —

— Înălțimea voastră, raportă smerit Walter guvernatorului într-o dimineață, nu-mi prea place că de la o vreme deținutii Guliver și Allridge stau mereu la sfat. Să nu clocească iarăși vreo drăcie.

Așa și era. Guliver și Allridge stăteau îndelung la sfat. Dar ei nu „cloceau vreo drăcie“, cum se temea Walter, ci-și încredințau unul altuia gîndurile.

— Vezi, spunea Allridge, de multe ori mă gîndesc la Lambert și socot că el nu ne-a vindut pe noi, niște făpturi pieritoare, ci a trădat înseși legile progresului. O, dacă aș fi fost liber, visurile mele și-ar fi găsit ființă în atîtea și atîtea înfăptuiri. Și nu numai ale mele, dar și ale tuturor prietenilor mei de pe insulă.

— Va veni vremea cînd toate aceste visuri vor putea să zboare, cum zboară fluturile intrupat în lunga lui prefacere din mătasea crisalidei, încerca Guliver să-și sprijine prietenul, adoptînd în acest scop și exprimarea poetică a Clarei Cooper. Dar Allridge era împresurat de o mare deznădejde.

— Cînd? Cînd va veni? Atunci cînd n-am s-o mai pot folosi? Cînd voi fi pulbere? Eu nu mai am putere să aștept... De-ai ști, dragul meu, cit am fost de frămîntat în viață de problema energiei solare!... În ultimele săptămîni cred c-am izbutit să rezolv teoretic această problemă și să fac din soare un mare prieten al omului. Dar voi apuca oare clipa cînd toate aceste speculații teoretice, pe care n-am acum puțința să le aștern măcar pe hîrtie, vor ajunge pe făgașul primelor experiențe? Cînd va veni ziua eliberării noastre? Cînd?

— Această zi nu e departe... Ar putea fi chiar miine.

Rostind aceste cuvinte, menite să-l îmbărbăteze pe Allridge, Guliver nici nu bănuia că făcuse o mare profeție, pentru care l-ar fi invidiat chiar și cei mai versați proroci biblici.

Nu mai departe decât a doua zi după această convorbire, în insulă se iscă o mare frământare. Cel mai tulburat era însuși guvernatorul, Sullivan Wallace. În strălucitorul cabinet din somptuoasa-i reședință, se învira — cum se spune — ca un leu în cușcă. Se așeza pe fotoliul imbiator, dar parcă se așeza pe cufite, se plimba pe covorul moale și mătăsos, dar parcă pășea desculț pe cioburi de sticlă, punea mîna să obțină legătura cu metropola, dar și-o retrăgea repede, de parcă aparatul ar fi fost încins în cuptor.

Oare ce urzicase în asemenea măsură tihna sufletească a crudului guvernator? Nimic alta decât un ultimatum.

În zori, atunci cînd soarele abia își răsfirea biruitor mînnuchiul de raze, cînd în aer stăruia înviorător răcoarea înmiresmată a nopții, Sullivan cel Negru fu smuls din moleșitoarea învălire a somnului de semnalul televizorului. Socotind că Town Hill ar avea poate să-i comunice vreun mesaj special, Sullivan, bombănind că a fost trezit din dulcele somn al dimineții, răsuci butonul aparatului. Dar, spre uimirea lui, pe ecran îi apăru un chip cu totul necunoscut, care-i vesti, nici mai mult nici mai puțin, decât următoarele :

„Noi, Tom Border, în numele comandamentului suprem al «Magnificei expediții», te somăm ca în termen de patru ore să eliberezi pe toți deportații, care trec sub ocrotirea noastră.

În același timp, te somăm să te consideri prizonier împreună cu întregul personal ajutător, asigurîndu-vă că în felul acesta nu veți avea nimic de suferit. Orice împotrivire, orice încercare de a lua legătura cu metropola va fi exemplar sancționată“.

La început, Sullivan gîndi că-i vreo farsă de prost gust. Dar cînd văzu impunătorul cortegiu al vaselor de război, cu gurile de foc îndreptate spre insulă, crudul guvernator căpătă dintr-o dată proprietățile gelatinei: începu să tremure. Apoi, după multe frămîntări, luă o hotărîre eroică : să reziste.

Nu vrem să lungim prea mult povestirea noastră. Ca atare vom renunța la descrierea altor amănunte. Vom spune numai că la împlinirea celor patru ore ale ultimatumului, Tom Border, Mac Intyre tatăl și fiul, Gatina, Beloger, Batle și Bimbo debarcară pe insulă întîmpinați sărbătorește de deportați, în timp ce Sullivan cel Negru zăcea deoparte, legat cobză și cu un căluș înfipt pînă în gitlej. Border, întrebînd cine l-a legat, intrucît deportații, transformați de suferință în niște sărmene epave umane, n-ar fi putut s-o facă —, auzi un glas smerit :

— Eu, înălțimea voastră!

Era Walter temnicerul.

— 3 —

Nu! Cuvintele nu sînt în stare să zugrăvească pe deplin emoționanta scenă a revederii lui Guliver cu Gatina și Beloger. De aceea o vom înfățișa oarecum telegrafic. În primele clipe, Guliver

nici nu-l recunosc. Cine sînt acești doi tineri frumoși marinari, care se anină într-o îmbrățișare frățească de umerii lui?

În minte fulgeră bănuiala că ar fi ei, dar gîndul se stinse numaidecît. Cum puteau fi Gatina și Beloger? Ei erau niște pitici, pe cînd aceștia... Cînd însă auzi dulcele ciripit al Gatinei, dintr-o dată în inimă i se aprinse o lumină caldă și învăluitoare. Nu în- căpea îndoială, ei erau.

— Voi, voi sinteți, dragi prieteni?

— Dar cine alții?

Urmară ceasuri dragi de aducere aminte, de întrebări și răs- punsuri. Iar cînd Guliver stăruî să afle cum de au crescut, atunci glăsui Batle. Încărunțitul medic istorisi cu însuflețire fazele expe- riențelor și rezultatul lor. Pe nesimțite, în jurul lui se adunară roată toți aceia care alcătuiau Republica Învățaților. Insetați de noi cunoștințe, ascultau vrăjiți, parcă, spusele lui Batle. Rar îl întreru- peau cu cite o întrebare. Cînd sîrși de istorisit, Allridge se apropie de el și rosti solemn, în numele tuturor, următoarele puține cu- vinte:

— Fii binevenit în mijlocul nostru. Ești un mare cărturar, iar descoperirile dumitale revoluționează știința!

Niciodată Batle n-a fost mai fericit și mai emoționat ca atunci cînd bătrînul jerpelit și girbovit care rostise aceste cuvinte îl îm- brățișă... I se părea că însăși știința îl îmbrățișează.

Dar grijile lui abia începeau. Avea de tîmăduit printre depor- tați atîtea și atîtea suferințe. Starea Clarei Cooper era deosebit de gravă și dacă ar mai fi întirziat citeva ore numai, asistența me- dicală ar fi fost de prisos. Nici starea lui Allridge nu era mult mai bună. Deznădejdea din ultima vreme influențase puternic o veche suferință de inimă. Chiar Guliver, aparent cel mai robust dintre toți, era măcinaț de scorbut, cutremurătoarea boală a foamei. Și nu era unul care să nu fie vătămât trupește și sufletește de îndelun- gata caznă a vieții de deportat.

Însula Florilor deveni în scurtă vreme un ținut dătător de putere. Ea ajunsese, totodată, cartierul general al „Magnificei expe- diții“, care, la cererea celor doi Mac Intyre, își asumase misiunea de a porni împotriva lui Town Hill.

CAPITOLUL XIII

— 1 —

Iată-ne, iubite cititor, ajunși cu bine la capătul povestirii noas- tre. De bună seamă, au rămas o sumă de întrebări care își așteaptă răspunsul. Acesta-i și rostul ultimului capitol.

Să vedem întii ce s-a ales din societatea „Guliver and Comp“.

De la plecarea în larg a cortegiului de vase, cite un scurt co- municat dădora de cele mai imbucurătoare știri avea menirea să întrețină nealterat optimismul acționarilor. Să citim împreună un asemenea comunicat:

„Comandamentul suprem al «Magnificei expediții» comunică desfășurarea în cele mai bune condiții a călătoriei întreprinse. Potrivit programului, în scurt timp va avea loc debarcarea pe solul prietenesc al noului dominion imperial «Liliputania»“.

De obicei, după răspîndirea unor astfel de comunicate, bursa înregistra noi urcări ale acțiunilor societății „Guliver and Comp“.

În ziua cînd comunicatul vesti ancorarea vasului amiral într-unul din porturile Liliputaniei, în ziarele aparținînd trustului Morisson apărură și fotografii, chipurile, transmise prin radiograf, înfățișînd primirea entuziastă făcută de liliputani „Magnificei expediții“, iar la bursă se dădu din nou o înversunată bătălie pentru obținerea acțiunilor „Guliver“ la prețuri fabuloase.

Dar chiar a doua zi dimineață, posturile străine de radio arătară că datele comunicatului erau pur și simplu inventate, că, într-adevăr „Magnifica expediție“ a ancorat, dar nu la țărnicurile imaginare ale Liliputaniei, ci la acelea ale Insulei Florilor.

A urmat cea mai gigantică prăbușire cunoscută în istoria bursei. Demascarea acestei vaste escrocherii, care întrecea prin proporțiile ei escrocheriile regelui neincoronat al chibriturilor, Ivar Kreuger, a făcut ca în numai două ore să se înregistreze scăderi catastrofale. Oameni răgușiți, transpirați, cu ochii cit conopidele, își rupeau hainele îmbulzindu-se, luptîndu-se, nu să obțină, ci să vîndă la orice preț acțiunile „Guliver and Comp“.

Împrejurarea că însăși coroana și însuși guvernul erau implicați în această gravă și nemaiîntîlnită escrocherie avu cele mai neașteptate urmări. Pentru prima oară în funcțiunea lui de ministru al Afacerilor Interne, Town Hill se putea lăuda cu un succes. El izbutise să aple înaintea tuturor demascarea escrocheriei. Mindru de acest succes, dar, alarmat în același timp pentru că era complice, luă grabnic legătura cu Robert Morisson. Spre dezolarea lui, secretara îl informă că bătrînul financiar suferise un puternic atac de cord și nu avea voie să comunice cu nimeni... Situația agravîndu-se și trebuind să facă față unor eventuale dezordini, Town Hill se repezi la lordul Westinghouse. Și aici avu surpriza să aple că șeful guvernului nu-l poate primi. Se găsea încă foarte suferind de pe urma zgîrieturilor căpătate în cunoscuta altercație. Cît despre sir William, firește, acesta nici nu voia să audă de Town Hill. Cu nasul tumefiat și învelit în pansamente, de cîte ori își amintea de colegul lui de guvern, simfea că-l năpădesc furiile. Nici încercarea de a-l vedea pe viconte Rap nu fusese mai fericită. Atunci Town Hill acționă de unul singur.

Încă de copil i se prevestise că, datorită inteligenței sale, e sortit să ocupe cele mai reprezentative poziții ale ierarhiei politice.

Cînd moșteni postul de ministru al Afacerilor Interne, gîndi că aceste prevestiri s-au adevărit. Mai tirziu însă, în tulburătoarea liniște a mănăstirii unde fusese surghiunit, smerita Ursula, care avea darul devinației, după o noapte precută împreună, îl incredință că ursita îl predestinase unor situații mult mai înalte.

Ei bine, Town Hill socoti că a sosit vremea împlinirii!

Folosind deruta provocată de dezastrul societății „Guliver and Comp“, trase spuză pe turta lui. Se erijă în apărătorul drepturilor celor escrocați și, bizuindu-se pe sprijinul colonelului Shelton, mai marele peste poliție, și al unor colegi ai acestuia, dădu o lovitură

de stat. Declară demisionat și arestat pentru escrocherie întregul guvern Westinghouse, pe care-l zăvori în turnul unei istorice fortărețe, sub strașnica strajă a gealașilor lui Shelton, ridicat peste noapte la gradul de mareșal suprem. Pentru ca membrii cabinetului Westinghouse să nu se plictisească în turnul istoricei fortărețe, îl trimise și pe vicontele Rap să le țină de urit.

O proclamație vestea națiunii că regina Carla Victoria Ludovica Alexandra a XIV-a abdicase în favoarea fiicei sale, care va domni sub numele de regina-împărăteasă Clotilda Maria Ioana Caterina a XXV-a.

Cum însă noua suverană nu împlinise decît zece ani și jumătate și cum la această vîrstă n-ar fi putut ține cu succes în mină frinele imperiului, oricît de precoce s-ar fi arătat, ceea ce nu era cazul, se alcătui un consiliu de regență format din: Town Hill, prim-regent, îndeplinind totodată și funcția de președinte de consiliu, smerita Ursula și mareșalul Shelton.

Primele măsuri ale noului guvern fură lăcătuirea sediului societății „Guliver and Comp.“ și arestarea tuturor deținătorilor de acțiuni, dovediți ca tulburători ai ordinii publice.

În aplicarea acestei din urmă dispoziții se petrecu ciudatul fapt că în rîndul deținătorilor de acțiuni fură înglobați și foarte numeroși cetățeni care nu numai că nu posedaseră în viața lor sumele necesare achiziționării de acțiuni, dar nici măcar modestele sume pentru cumpărarea zilnică a pîinii celei de toate zilele.

În fața noului guvern se ridicau însă atîtea probleme mari și grave, încît nu avea nici un rost să-și piardă vremea cu cercetarea acestui fapt...

Printre problemele mari și grave se înscrisă ca una de cea mai arzătoare urgență sancționarea exemplară a răsculașilor de pe „Magnifica expediție“. Cînd află că echipajul escadrilei trimise în cercetare a pactizat cu răsculașii, Town Hill se neliniști, dar nu-și pierdu cumpătul. Cînd i se aduse la cunoștință că și cea de-a doua formație de proporții mai mari a uitat drumul înapoi spre bază, tulburarea de care fu cuprins nu se deosebea prea mult de panică. Dar și acum reuși să se domine. În sfîrșit, cînd i se comunică debarcarea „Magnificei expediții“ pe Insula Florilor și pregătirea în vederea apropiatului asediu al metropolei, starea lui de spirit inspiră cele mai serioase îngrijorări smeritei Ursula.

Consiliul de regență hotărî să nu mai trimită nici o formație aeriană, terestră ori maritimă pentru a sancționa pe răsculași, ci să organizeze în așa fel forțele armate încît să poată face față asediului.

În timp ce în țara lui Guliver se petreceau toate aceste evenimente, pe bordul iahtului „Marile speranțe“, Robert Morisson contempla șerpuirea înspumată a valurilor, statornica lor nestatornicie... Înfațșirea lui frăda cea mai înfloritoare sănătate. Nici urmă de atac puternic de cord. Întins pe șezlong, savura liniștit tumultul neadormit al mării, făcînd bilanțul cîștigurilor realizate. Fugise în seara zilei cînd optimistul comunicat al guvernului Westinghouse vestind debarcarea „Magnificei expediții“ în Liliputania provocase cea din urmă și cea mai masivă urcare a acțiunilor „Guliver and Comp.“

...Și acum, în ultimul paragraf al ultimului capitol, ne vom ocupa în foarte puține cuvinte și de bucălatul și dulcele Sinabi. Iată un nou personaj, va exclama cititorul pe care povestitorul găsește cu cale să-l aducă tocmai acum, la sfârșit. Așa e. Sinabi e un personaj nou, care apare cam tirziu. Dar ce să facem, altcum nici nu se putea. De ce? Fiindcă Sinabi nu exista. E fiul Gatinei și al lui Beloger. Inchipuiți-vă, experiența lui Batle reușise pe de-a-ntregul. La soroc Gatina născu o minune de copil, leit Beloger. Rar întâlneai o astfel de asemănare. Gura, ochii, nasul erau toate ale lui Beloger. Din Gatina rupsesse numai farmecul genelor lungi și mătăsoase.

Nașterea lui Sinabi iscă o adevărată sărbătoare. Ce să vă spun multe, două zile și două nopți s-a chefuit pe insulă la botezul lui. Naș cine putea să fie? Firește, Guliver. Dar nu singur. A mai fost și un al doilea naș, Mac Intyre tatăl. Cheful avu loc cu o săptămână înainte de pornirea expediției împotriva lui Town Hill.

La botezul lui Sinabi se aduseră daruri multe și se rostiră felurite urări. Primul naș îi dăruie un cuțitaș marinăresc de oțel. Și-i dori lui Sinabi să fie neincovoiat ca oțelul.

Doctorul Batle îi atîrnă de gît un lăncuț de aur, pe care-l avea de la o străbunică, urîndu-i:

— Să atingi anii ăstui lanț!

Clara Cooper, în numele învățaților de pe insulă, îi dăruie, ce credeți? Un ochean mititel, mititel, ca de jucărie, dar prin care vedeai de minune stelele chiar lingă tine.

— Să ai parte de belșugul minții și al inimii, să poți afla bucuria luminii, spuse Clara Cooper sărutînd creștetul cu puf auriu al copilului. Iar cei doi Mac Intyre și-au tot frămîntat mintea ce dar să-i potrivească. Pînă la urmă au găsit. Un ceasornic! Da, da, un cesuleț cit o unghie, taman bun pe măsura lăncuțului dăruie de Batle.

Și i-au ticluit lui Sinabi și o urare, în stihuri, cu privire la rosturile darului:

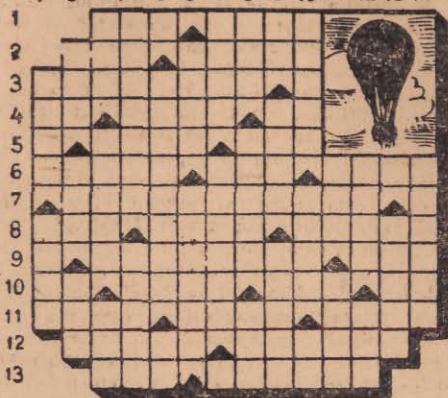
„Să-ți arate
Spor în toate
Și să-ți sune
Clipe bune!“

Oare toate aceste frumoase urări pornite din inimă își vor afla împlinire? Povestitorul este incredințat că se vor împlini fără doar și poate. Dumneata, scumpe cititor, nu ești de aceeași părere?

(SFIRȘIT)

JULES VERNE

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14

ORIZONTAL: 1. Găsit în căptușeala hainei lui Harbert constitui recolta de grâu de mai târziu a celor cinci locuitori și a ciinelui Top de pe „Insula Misterioasă” — „...verde, unul din multele romane ale lui Jules Verne; 2. Așa-l strigau pe Nabucodonosor tovarășii săi de pe Insula Misterioasă — Căpitan celebru din „20 de mii de leghe sub mări”; 3. Ca cel ce au greșit drumul; 4. Cămăși țărănești — În „Aventurile a trei ruși și trei englezi”, primește o scrisoare de la exploratorul Livingstone — Notă muzicală; 5. Marinarul Pencroff a pierdut-o în timpul călătoriei cu balonul spre „Insula Misterioasă” — Bogăție; 6. Plămădeală — Bătrina negresă din „Căpitan la 15 ani” — A ocolit pământul în 80 de zile; 7. În romanul lui Jules Verne este în flăcări; 8. Prefixul lui 8 — Golf din fundul căruia căpitanul Nemo se aprovizionează cu... aur spre a ajuta pe luptătorii pentru libertate din toate colțurile lumii — Gigantică plantă agățătoare ce îmbracă adăposturile de pe plute într-unul din romanele lui Jules Verne; 9. Acțiunea romanului „800 leghe de-a lungul...” se petrece în America de Sud — Haină; 10. Antemeridian — Orașel în Sahara — Un ciob dintr-un ciob — George Topriceanu; 11. Oraș în Alsacia — Poate fi și de trează — Teritoriu; 12. Prietenul nedespărțit al lui Fry din „Interesantele aventuri ale unui chinez” — Trebuie să fie tare istețe ca să scape de lovitura fanei regelui vânătorilor Ned Land; 13. Comisia de Stat a Planificării — Fără originalitate.

VERTICAL: 1. Numele malaez al unei varietăți de arbore de pline menționat în „20 mii leghe sub mări” — Plutește într-un roman de Jules Verne; 2. Instru-

ment muzical — Ceea ce era Taupo, format prin prăbușirea cavernelor în mijlocul lavelor din centrul insulei Noua Zeelandă („Copiii căpitanului Grant”) — Maiorul din „Copiii căpitanului Grant”, celebru datorită nenumeratelor pariuri făcute cu geograful Paganell; 3. Fiul negrului Tom („Căpitan la 15 ani”) — A duce — Armă primitivă; 4. L-a judecat pe Passepartout pentru faptul c-a intrat încălțat într-o pagodă din Bombay („Ocolul pământului în 80 de zile”) — Vînatul negrului Nabucodonosor și al ciinelui Top, un rozător ceva mai mare ca un iepure; 5. Așa cum te simți cînd ții un roman de Jules Verne — Comună în raionul Șimleul Silvaniei; 6. O sferă micuță — Numele malaez al unor banane care pot fi mincate fără a fi gătite și care se coc tot timpul anului („20 mii de leghe sub mări”); 7. Păsări de curte — Bucătarul de pe vasul „Pilgrim”, singurul om care nu era de origine americană („Căpitan la 15 ani”); 8. Plantă ce crește în Venezuela — Au petrecut cinci săptămîni în el — Postav țărănesc; 9. Z — Imprejurul „ei” formează titlul unui roman de Jules Verne — O pinză curioasă; 10. Al treilea pasager al proiectivului vagon descris în romanul „De la pământ la lună” de Jules Verne — Brazde — Lantan; 11. Am fost... în Oltenia — Un asemenea elefant e descris într-un roman de Jules Verne; 12. Fabricant de oale — Jules Verne ne spune că au petrecut doi... pe un bloc de gheață; 13. În aceste Indii, se petrece acțiunea unuia dintre romanele lui Jules Verne; 14. Jules Verne ne-a descris un astfel de desert.

Dicționar la îndemînă: ATAR — AKI.

CITIȚI COLECȚIA „MERIDIANE“

Nuvele și povestiri ale scriitorilor de pe toate meridianele

Iată ultimele apariții :

W. Bredel INTILNIRE PE VOLGA povestire	184 pag.	1,50 lei	Mohammed Dib LA CAFENEA nuvele	128 pag.	1,50 lei
K. Capek DISPARIȚIA ACTORULUI BENDA schife	148 pag.	1,50 lei	H. Fast CINA CEA DE TAINA povestiri	168 pag.	1,50 lei
A. von Chamisso EXTRAORDINARA POVESTE A LUI PETER SCHLEMIHL	112 pag.	1,50 lei	R. J. Payró DIAVOLUL IN BELGIA povestiri	160 pag.	1,50 lei

VIZITAȚI CIT MAI DES LIBRĂRIILE!

**VEȚI GASI DE FIECARE DATA ALTE CĂȚI
CARE VĂ INTERESEAZĂ.**

✱

**LUCRĂRI CARE VOR APĂREA IN COLECȚIA
„POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE“**

**Nr. 37-38-39-40-41-42 — „Pe urmele zimbrului“ — roman istoric de
Victor Eftimiu.**

**Nr. 43 — „Atol Fakaofu“ — nuvelă științifico-fantastică
de I. Efremov (traducere din limba rusă).**

Abonament frontal 1960

Ca răspuns la nenumăratele scrisori ale cititorilor care ne-au exprimat dorința de a apărea mai des, începînd de la 1 Martie 1957, fasciculele colecției noastre apar la fiecare zece zile, 1, 10 și 20 ale lunii.

Abonamentele la revista „Știință și Tehnică” și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice” se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservire în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

Prețul abonamentelor la colecție:

3 luni	9 lei
6 luni	18 lei
1 an	36 lei

APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU